

Giới thiệu Tôi Có Một Thằng Bạn Thân

Thể loại: truyện teen, thanh xuân vườn trường.

Nội dung chính trong câu chuyện xoay quanh về Thế Anh và Nhi, vốn cả hai người là bạn thanh mai trúc mã. Lại một lần nữa số phận lại đưa họ đến bên nhau, cùng nhau vượt qua mọi khó khăn, trắc trở để có được tình yêu.

Liệu sau tất cả họ có về bên nhau?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Nó và tôi

Tôi tên Nhi, Lê Ngọc Nhi. Một cái tên cũng khá đẹp đấy chứ nhỉ? Tôi kể ra cũng thích cái tên của mình lắm chứ, tại nó đỡ "dễ thương" hơn cái tên ở nhà của tôi. Mọi người gọi tôi là "Bé Cún", ừ thì cũng đáng yêu đấy chứ, nhưng tôi không thích, đơn giản vì nó gọi tôi là Cún.

Nó tên Thế Anh, Nguyễn Thế Anh. Chao ôi nghe cái tên cũng thấy đẹp rồi, mà cái gì của cậu ấy cũng đẹp hết, cho dù có cái gì xấu thì qua mắt tôi vẫn thành đẹp thôi. Các mày đừng tưởng câu này tôi nói, câu này là của con gái toàn trường nói về nó đấy, tôi nghe mà thấy rung cả mình. Chẳng biết duyên phận thế nào lại để cho nhà chúng tôi nằm sát cạnh nhau, bằng tuổi, và cùng cùng cả lớp. Đáng sợ hơn nữa là cùng bàn. Đây gọi là cái gì í nhỉ? À... là "thanh mai trúc mã". Mấy cái này là do con bạn thân của tôi dạy tôi đấy chứ, nếu không tôi chẳng biết thanh mai trúc mã là cái sất gì đâu. Nó bị nghiện ngôn tình nặng luôn, ngày đêm cầm mặt đọc truyện, đi với nó thì tha hồ nghe nó lải nhải về mấy anh soái ca của nó nhè, nói chung con này chẳng bao giờ hết truyện để kể cả. Mà tên con này cũng mộng mơ đậm chất ngôn tình luôn. Nó tên Hoàng Tuệ Mẫn. Tôi chẳng hiểu tại sao mà bố mẹ nó đặt cho nó cái tên như vậy nữa, lần đầu gặp nó còn tưởng nó nói đùa cơ, nhưng thôi, nó thích là được. Con bé bảo trong ngôn tình nó đọc cũng có người tên Mẫn, thế là nó bắt tôi gọi nó là Mẫn Mẫn với cả Tiểu Mẫn đấy đấy, nó bảo nghe gọi thế sướng, nhưng tôi không đồng ý, gọi thế để ra đường người ta tưởng điên rồi tống vào trại à, tôi đâu có ngu. Tôi ừ thích gọi Tuệ Mẫn đâu, toàn gọi nó là Tuệ, lâu rồi không sửa được.

Chết cha lạc đề hơi nhiều rồi đấy, đang nói đến bạn Thế Anh cơ mà nhỉ? Ừ thì bạn ấy cũng đẹp trai, tôi thì thấy cũng bình thường thôi nhưng nó là soái ca của trường đấy. Đừng đùa, hồi mới vào trường thì nó đã hút hồn hột ngay lập tức. Đi đến đâu bọn con gái cũng phải nhìn, nó cũng chỉ được cái cao ráo trắng trẻo đẹp trai con nhà khá giả học giỏi thôi mà, nhìn gì mà nhìn kinh thế? Năm nay học lớp 11, nó lại càng hot hơn, làm cho tôi cảm thấy mình thấp kém quá.

Tôi cũng không xấu, ngược lại là cũng xinh xinh đấy chứ. Cái này chẳng phải tôi tự nhận đâu nhưng nó là thật, tôi cũng ưa nhìn. Cứ cho là tôi không xấu đi nhưng đi bên cạnh một thằng hút hồn nổi tiếng cũng thấy mình thật nhỏ bé. Nó thì lúc nào cũng trưng cái bộ mặt lạnh như băng mà tụi con gái nói là đậm chất soái ca ra làm các em cứ gọi là chết đứ đừ luôn. Theo lời tôi kể thì các bạn thấy nó quá hoàn hảo đúng không nhỉ?

Nhưng thực sự chẳng phải như thế đâu... Mọi người đã bị lừa rồi à!

NÓ, đích thực là một thằng hãm, bự, nhây, lầy nhát mà tôi từng biết. Các cụ nói cấm có sai "ở trong chăn mới biết chăn có gợn"

Câu này ai chứ tôi phải gọi là cực thấu luôn. Cái con người thật "hoàn hảo" của nó chỉ mình tôi biết thôi, ai hiểu được cái cảm giác này?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Nó và tôi 2

Tôi cũng chẳng biết mình đã làm gì mà lại chịu được thằng bạn này chứ? Sáng nào nó cũng trèo từ ban công nhà nó sang ban công nhà tôi để gọi tôi dậy đấy. Nó còn đặc biệt đánh luôn cái chìa khóa cửa phòng tôi với cái lí do "gọi mày dậy cho dễ". Thế là nó mở cửa phòng, trèo lên giường tôi, lật tung chăn màn lên rồi hét vào tai tôi.

- Con chó Nhi dậy đi học!

Ôi cái mồm nó hét rõ to, tôi giật mình bật dậy ngơ ngác nhìn nó.

- Mày điên à, mới sáng mà oang oang cái mồm ra, không sợ hàng xóm người ta chửi à? Tôi ngáp ngáp dài.

- Rồi biết rồi dậy nhanh đi còn đi học, hôm nay bà Ruồi kiểm tra 15 phút một mình mày đấy, không nhớ à? Trông cái mặt nó nghiêm túc làm tôi tỉnh cả ngủ.

- Biết rồi xuống nhà đợi đi. Tối qua tao học rồi mà.

- Mày điên à mà đợi dưới nhà, để mẹ mày ăn sạch tao à?

- Ai bảo mày rù, thôi rút ra để tao thay quần áo.

Nó tự nhiên như nhà mình trèo lên giường tôi chơi điện thoại của tôi.

- Mày có sao mày không dùng, dùng của tao làm gì? Tôi vừa chải tóc vừa nói với nó.

- Sợ tốn pin. _ Nó thân nhiên nói với tôi như vậy đấy. Tất nhiên là tôi đã quen với cái kiểu lầy của thằng " soái ca " này rồi. Chán, chẳng buồn nói nữa, tôi đi thay quần áo.

Hôm nay mẹ tôi nấu phở, và chắc chắn sẽ làm ba phần rồi, vì hôm nào thằng mặt giặc Thế Anh cũng sang ăn chực cả. Bố tôi đi công tác suốt, mấy tháng mới về một lần nên mẹ tôi mới nói nó sang ăn cùng luôn. Mà chẳng phải nói nó cũng tự động mò sang ăn. Mẹ tôi chẳng lạ với cái việc nó trèo sang bàn công gọi tôi dậy cả, vì hôm nào cũng như vậy thôi. Tôi và nó ngồi vào bàn ăn.

- Sao mất thằng Thế Anh sưng thế, mắt ngủ à? _ Mẹ tôi hỏi

- Dạ hôm qua cháu chỉ em Cún học đến tận khuya nên chắc sưng bác ạ!

WTF?

Hôm qua nó ở nhà onl facebook đến mấy giờ sáng cơ mà? Nó học với tôi lúc nào vậy? Đã thế nó còn tag tôi vào mấy cái bài mà quý nữa chứ! Đang định phản bác lại thì mẹ tôi quay qua lườm tôi một cái.

- Có bài tập thôi mà cũng không làm được. Lần sau không như thế nữa, anh đã đi học nhiều rồi phải để anh nghỉ ngơi chứ, ngủ không đủ giấc là mệt lắm đấy!

Đoạn quay qua nó

- Thế Anh ăn nhiều vào con nhé, phở bác nấu ngon lắm!

Tôi cảm nín luôn, chẳng biết đứa nào là con mẹ nữa. Mà nó cũng hay cơ, hơn tôi năm tháng thôi mà bắt tôi gọi là anh, mẹ tôi cũng hùa vào với nó mới tức chứ.

Mẹ tôi vào bếp lấy chanh, nó nhân cơ hội ghé tai tôi nói nhỏ.

- Bớt giận. Hihi

- Giận cái đầu mày í, rút! Tôi nhìn cái mặt nó cười nhăn nhở là tôi phát cáu. Nó cười toe toét để chia cái răng khểnh mà các em nhìn thấy là chết đứ đừ nhìn tôi. Các em chết chứ riêng tôi chỉ muốn vả cho rụng hết cả hàm răng cho khỏi nhăn nhở nhở.

Nói thì chắc chẳng ai tin cái thằng hót boi này 17 năm chưa một mảnh tình vắt vai nhỉ? Trong nhóm tôi thì con Tuệ là đứa có người yêu duy nhất. Vâng, tôi lại phục nó quá cơ, cái con một sách đây mà nhiều anh theo lắm nhé, bởi vì nó trông cũng xinh xắn đáng yêu. Chẳng bù cho tôi, 17 năm chưa mảnh tình vắt vai các bác à.

Nó rù tôi không chỉ để ăn chực đâu mà còn để đi nhờ xe nữa. Mỗi lần tôi hỏi nó lại nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ " Nhà tui nghèo không có tiền mua xe đạp "

Vâng. Tôi thua nó. Nó mà nghèo chắc tôi là ăn xin mất.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Tại vì tên mày là Miu

Thật may vì nó còn sót lại tí nhân tính con người, đi nhờ xe thế là đèo tôi. Tôi cũng thương nó lắm chứ nhưng là nó tự nguyện mà, chẳng bắt ép được.

Chẳng ai có thể ngờ được tên ở nhà của nó là Miu đâu, tôi cũng đến quỳ lạy bố nó luôn. Nghe mẹ tôi kể bác ấy có muốn có con gái nhưng khổ nỗi thằng Thế Anh là con trai nên bố nó gọi nó là Miu. Thì là từ hồi bé cơ nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn đem ra kháy nó. Dĩ nhiên tên này chỉ mình tôi biết.

" Thế anh Miu đạp xe không thấy mệt à?" Tôi có làm ra cái giọng ngây thơ nhất có thể.

" Em Cún có giỏi thì lên mà đèo xem có mệt không? " Nó oang oang cái mồm lên như để cho cả thế giới biết tôi tên là Cún vậy.

Tôi cầm nín luôn, phải công nhận " vô quýt dày có móng tay nhọn "

Nó là lớp trưởng lớp tôi đấy. Nó luôn làm ra cái vẻ mình thật gương mẫu khiến bọn con gái phải xuýt xoa.

Mấy cái đứa con gái suốt ngày bám lấy nó, hỏi đủ thứ chuyện.

" Thế Anh ơi lúc này tớ không hiểu lắm cái chỗ này, cậu giảng lại cho tớ được không? " Cái con Hoa Diệu rót mừng tôi đang nói chuyện với nó đấy, con này có học hành gì đâu, may ra giảng cho nó hướng dẫn sử dụng mĩ phẩm nó còn hiểu, chứ học với hành cái nổi gì, nói thẳng ra là cua trai đi cho nó lành. Tôi đã dốt nát mà nó lại càng dốt nát hơn.

Đã thế lại còn cậu với cả tớ nổi hết cả da gà, chỉ có mỗi bạn Như lớp phó tức học cả máu. Chẳng là bạn ấy thích Thế Anh từ hồi đầu năm lớp 10 rồi cơ, nhưng tỏ tình lại bị từ chối. Khỏi phải nói bạn ấy mất hình tượng như thế nào. Bây giờ ai mà tí ta tí tởn thằng Thế Anh là nó tức học máu mà không làm gì được.

Mà thực ra có phải thằng Miu nó từ chối đâu, mà là tôi rep cái tin nhắn tỏ tình của nó mà. Thằng Thế Anh nó được nhiều người nhắn tin tỏ tình quá nên nó đưa luôn nick để tôi rep hộ, và tất nhiên đều là từ chối rồi. Facebook thằng này phải nói nổi như cồn luôn, chụp quả ảnh đại diện trông như trai Hàn Quốc, nụ cười tỏa nắng chứ chẳng như cái mặt nhăn nhó nhở nhở mà hằng ngày nó cười với tôi đâu. Nếu mà tôi không biết về con người thật của nó chắc tôi cũng yêu nó ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi. Thằng đấy mới thay vài ngày mà được gần 800 like cộng thêm hơn 1000 cmt nữa, tôi cũng vái nó.

Bọn con gái ở trường khỏi nói, nó ghen tị với tôi nhất rồi. Soái ca nhà chúng nó hôm nào cũng đèo tôi đi học cơ mà, sướng phải biết. Nhiều người còn tưởng chúng tôi là một đôi cơ, nghĩ sao vậy? Tại sao tôi lại yêu cái thằng cờ hó này được cơ chứ, buồn cười. Chà biết nếu chúng nó biết về con người thật của thằng Thế Anh thì sẽ như thế nào nhỉ?

Đầu năm lớp 10 mới vào trường tôi đã ăn ngay quả phốt của bà chị lớp 12 với cái lí do chuối chẳng thể nào chuối hơn: người yêu chị ý liếc tôi. Vâng, chỉ vì 1 cái liếc mà tôi được trả tận mấy cái tát với cả một combo chửi, vui ơi là vui ý. Rồi sau đợt đấy chị ấy chia tay người yêu, chẳng phải vì tôi đâu nhé, vì người yêu chị ấy yêu con khác cơ. Chị ấy chán thế là quay qua tán thành Thế Anh mới sợ chứ. Tôi lại thân với thằng Thế Anh nên chị ý xin lỗi tôi vì vụ phốt, xong còn làm thân với tôi cơ, lúc đấy tôi còn tưởng bà ý bị con nào nhập. Tôi tôi về thấy cái dòng ib tỏ tình dài ngoằng của bà ý gửi cho thằng Thế Anh tôi mới ngờ ra. Thế là tôi từ chối luôn, đằng nào thì thằng mặt giặc cũng giao mấy vụ này cho tôi quản lí mà. Nghe đâu về sau có đứa nào biết, thế là chị ấy xấu hổ quá phải chuyển cả trường. Tôi phải công nhận cái chiêu này của tôi rất thâm.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tai nạn

Cái Tuệ nhà nó ở gần trường nên không đi học cùng chúng tôi. Mà con này tôi chẳng hiểu sao nhà gần trường mà nó đi học sớm thế, luôn là đứa đến sớm nhất lớp. Nếu tôi là nó chắc tôi ngủ đến bao giờ vào lớp thì thôi mất. Đợt này trường tôi phạt nghiêm cái khoản đi học muộn nên cứ sáu rưỡi là tôi lại nhấc đít khỏi giường. Buồn nẫu ruột luôn.

Tôi làm xong tất cả mọi việc thì ngồi trong phòng chờ thằng trời đánh đến gọi đi học chung. Nhưng thằng này hôm nay bị làm sao ý. Nó vẫn tự tiện mở cửa ban công phòng tôi như bình thường, bước vào phòng, nụ cười nó tắt ngúm. Rồi nó đóng cửa cái rầm, trèo tốt về nhà. Tôi chẳng hiểu gì cả, tưởng sáng nó chưa đi đâu nên về đi thôi. Nhưng chẳng như tôi nghĩ, nó quay lại cầm trên tay cái áo mưa. Tôi nhìn ra bầu trời trong xanh, hỏi nó.

- Hôm nay có mưa đâu mà mày mang áo mưa.

- Hôm nay mày dậy sớm thế này tí chắc chắn có bão.

Tôi ném nguyên cái gối vào mặt nó, nó lại nhìn tôi cười hi hi, nhìn chỉ muốn đâm cho phọt máu.

Vừa đến lớp thì đã nghe bạn Như với bạn Hoa cãi nhau um tòi, và người được nói đến trong câu chuyện thì chắc chắn là bạn Thế Anh rồi. Tôi chẳng hiểu sao chúng nó cứ điên vì cái thằng thần kinh này nhỉ? Thiếu gì thằng còn tốt hơn nó gấp trăm vạn lần. Nhân vật chính của chúng ta thì thần nhiên ngồi vào chỗ, đem sách ra đọc cho tri thức. Hai nàng đang cãi cọ thấy hoàng thượng chẳng biết từ đâu chui ra thì giật mình, nhìn người ngom quần áo tóc tai bù xù cộng thêm cái giọng choa ngoa đánh đá mà không khỏi hồi hận. Và tất nhiên các nàng bị "thất sủng", hehe. Hai bạn thân yêu tức quá máu dồn lên não, lao vào đánh nhau luôn cho máu. Cả lớp ra can, hỗn loạn. Tôi trong vai trò "người qua đường", chẳng liên quan gì sát mà từ đầu bạn Hoa Diệu lao đến, sô tôi một phát, tôi mất đã ngã đập đầu vào góc bàn xong từ lúc đấy chẳng nhớ gì nữa.

Tỉnh dậy điều đầu tiên tôi chú ý đến là mùi thuốc sát trùng, rồi tiếp theo là màu trắng đập vào mắt. Theo kinh nghiệm thì biết chắc là mình ở bệnh viện. Mẹ là người phát hiện tôi tỉnh đầu tiên.

- Tỉnh rồi à? Thế có khó chịu ở đâu không?

- Không, con không sao? À tại sao con lại ở đây hả mẹ?

- Mày bị đập đầu vào bàn, ngất siu thế là gọi xe cấp cứu đưa vào đây. May mà mày không sao đấy. Mẹ phải đi ra trường ngay, mày ngủ ở đây một ngày một đêm rồi đấy. Bác sĩ bảo là vết thương nhỏ thôi, chỉ cần nghỉ ngơi là khỏi. Thế Anh ở đây với mày, mẹ đi nhé!

- Vâng.

Mẹ tôi là giáo viên cấp một. Đạo này ở trường mẹ rất nhiều việc nên tôi cũng chẳng hỏi gì thêm cả.

Thằng Thế Anh từ lúc tôi tỉnh nó chẳng nói câu nào cả. Thấy nó thờ thẩn mãi tôi mới gọi.

- Ê mày hôm nay bị cầm à, sao không nói gì thế?

- Không... không có gì. À mà mày đói chưa tao xuống mua cháo cho mày nhé.

Ngủ từ hôm qua tới giờ tôi cũng thấy hơi đói nên bảo nó đi mua cháo, tiện thể chạy về nhà lấy cho tôi bộ quần áo nữa. Nó mới đi gần năm phút thì con Tuệ nó hí hửng chạy vào thăm bệnh.

- Ngươi có sao không? Ta học xong là chạy vào thăm ngươi luôn đây này.

Thấy nó hí hửng qua nên tôi quyết định trêu nó.

- Xin lỗi bạn là ai vậy? Mình quen bạn à?

Ừ ôi nó tròn tròn mắt khi nghe câu nói của tôi, xong kêu khóc om sòm chạy lại ôm tôi.

- Nhi ơi là Nhi mày làm gì mà ra nông nỗi này? Mày không nhớ ra tao ư? Hu hu.

Nước mắt nước mũi nó tèm nhem kính không chịu được thế là tôi lại phải hiện nguyên hình.

- Đùa mày tí thôi, làm gì kính thế.

- Bà con chó, bố mày sợ chết khiếp, tưởng mày xuyên không.

Tôi thề tôi chưa thấy ai ngu như con này cả. Tin mấy cái tình tiết xuyên không trong truyện của nó sái cả cổ luôn.

- Thôi con lạy bà, đọc tiểu thuyết ít ít thôi cho con nhờ.

Tôi vãi nó, đi thăm bệnh tặng tiểu thuyết. Nó còn tỏ vẻ tiếc nuối lắm ý. Bà mày còn đang đau đầu chết đây còn bắt nhờ mấy cái tiểu thuyết vào để vờ nào à?

Xong xuôi tôi mời nó ngồi uống nước nói chuyện như người nhón.

- Ủ ôi mày làm bọn tao sợ chết khiếp. Thằng Thế Anh nó bé mày mà tay run lấy bầy luôn.

Mặt tôi hết kiểu con nai vàng ngơ ngác ý, thằng trời đánh nó bé tôi á? Sốc, thằng này nó mong tôi chết còn chả hết cơ mà. Quan trọng hơn là bọn con gái trong trường đã ghét tôi mà nhìn thấy cảnh đấy thì còn ghét tôi như thế nào nữa. Kiểu này khó sống đây.

Và đúng như tôi nghĩ, lúc tôi đi học chúng nó nhìn tôi như kiểu muốn ăn tươi nuốt sống, mà bạn Thế Anh từ ngày tôi bị ngất chăm sóc tôi chu đáo hơn hẳn, bọn kia tức nồ đom đóm mắt luôn. Bạn Hoa và bạn Như sau vụ đấy bị vào sổ đen, về sau sợ chả giám lại gần tôi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Những ngày tháng bình yên cuối cùng

Kể ra thời gian cũng trôi qua nhanh thật, hôm nay chúng tôi đi thi đại học.

Tôi thi sư phạm còn nó thi vào trường y. Mẹ tôi bảo trường y lấy điểm cao lắm thế là nó bắt đầu miệt mài sách vở, mà thằng này thông minh sẵn rồi đi thi với nó dễ như ăn cháo. Nhưng còn tôi thì lo sốt vó, một đũa ngu dốt như tôi lại đòi thi sư phạm, nhưng đây là ước mơ từ bé của tôi, dù biết khó nhưng tôi vẫn muốn thử.

Mấy hôm chờ điểm tôi đứng ngồi không yên, cầu trời cho tôi đỗ. Mẹ không bắt ép tôi gì cả, mẹ bảo nếu không đỗ thì học mấy cái khóa kế toán cấp tốc là được, rồi đi xin làm kế toán ở mấy công ti nhỏ nhỏ, ổn định vài năm thì lấy chồng. Chẳng hiểu sao mẹ tôi tính xa như thế, tôi mới có mười tám tuổi thôi mà!

Thật may là ông trời nghe thấy lời cầu nguyện của tôi. Tôi và Thế Anh đều đỗ, à mà không, cả con Tuệ nữa chứ. Nó học thiết kế, kì này đỗ chắc sướng phát điên. Bố tôi tậu luôn cho tôi con SH mới, khỏi phải nói tôi sướng như điên. Tôi nâng như nâng trứng, bởi lẽ đó là tiền tiết kiệm của bố tôi cả một năm trời.

Tôi hí hửng rủ Thế Anh đi tập xe máy. 18 tuổi mà còn không biết đi xe, cảm thấy mình thật lạc hậu. May mà thằng trời đánh nó đồng ý giúp tôi tập.

Nhưng cái cách nó dạy làm tôi mất tập chung dã man. Tôi ngồi đằng trước, nó ngồi đằng sau. Tôi cầm tay lái nó cầm tay tôi để điều khiển. Chẳng hiểu lúc đấy như thế nào mà tim đập chân run, chẳng nhẽ bị bệnh tim chắc? Tôi sợ quá đến hẳn bệnh viện khám tổng quát, kết quả vẫn bình thường, tôi cũng bớt lo.

Nhưng căn bệnh ấy ngày một nặng hơn, cứ lúc nào chỉ cần hơi thân mật với thằng mặt giặc là tim đập như chưa bao giờ được đập, chân run như cây sậy, thế là thỉnh thoảng phải tránh nó. Nó phát hiện, bảo.

- Sao dạo này mày cứ tránh tránh tao thế, dờ à?

- Bố mày đến ngày, khó chịu.

Tôi chẳng tìm được cái lí do gì nữa cả, chẳng lẽ lại nói với nó tao cứ ở cạnh mày là bệnh tim tái phát, bố sợ dùng một cái chết lẫn quay ra đấy nên tránh mày à? Chắc lúc ấy nó lại tưởng mình điên xong bắt mình vào trại mất.

Hậu quả là mất một tháng mới biết đi xe, nhục, đã thế nó còn cười mình mãi.

Đột nhận được giấy báo nhập học thì tôi, Thế Anh với cái Tuệ đi chơi một hôm cho đã. Cả ba định đi chợ đêm. Tôi đeo thằng Thế Anh, tự nhiên hỏi hận vì tập đi xe ghê, nó toàn bắt tôi đeo. Hôm nay cũng thế, tôi lại đeo nó. Đang đi giữa đường thì nó luồn tay qua tóc tôi, hít hít xong nói vào tai tôi.

- Mới gội đầu gọi à mà thơm thế?

Đẩy đẩy, bệnh tim lại tái phát, lần này não cũng hoạt động chậm, tí thì xe tải đâm cho chết lòi ruột, sợ vãi cả linh hồn. Các cụ dạy "chậm một li đi cả đời", cảm có sai.

Đi đến chợ đêm thì con Tuệ nó gọi điện bảo hôm nay sinh nhật người yêu mới quen chiều nay của nó nên không đến được. Mất 30 phút đi xe mà bây giờ lại đi về, điên, điên mới làm thế! Tôi với Thế Anh ở lại chơi luôn. Tôi năn nỉ nó khăn cả cổ nó mới mua cho tôi cái vòng bạc đẹp ời là đẹp, tất nhiên đồ chùa thì ai chẳng thích. Muốn mượn thì hai đứa thấy đôi nên định ra ăn bát bún rồi về. Thế mà bún chưa xong mà người đã mất.

Hai chúng tôi ngồi ăn bún mà mấy chị cứ đến bàn tôi tiếp chuyện với ông Thế Anh, cũng vì đẹp trai quá mà. Nó chán, chẳng thèm ăn nữa mà ngồi nói chuyện với các chị. Đoạn, các chị hỏi số điện thoại, nó quay sang tôi.

- Vợ ơi thôi mượn rồi về trông con cho bà nội còn ngủ, đêm thiếu hơi mẹ nó quấy lắm.

Tôi ghen bún, đưa tay lên vuốt ngực, nó được đà lấn tới.

- Vợ lại buồn nôn nữa à, khổ vợ quá, cứ ghen ngấm mãi. Thôi anh thương, tí về anh nấu cháo thịt cho ăn nhé. Ăn thì con mới khỏe được.

Nó đưa tay xoa bụng tôi như thật. Các chị mắt tròn mắt dẹt. Tôi cũng chỉ trông già dặn hơn tuổi một tí thôi mà, còn nó thì cứ như trẻ con ý. Các chị nhìn như vậy ý muốn nói nó là "phi công trẻ lái máy bay bà già" hay sao?

Tất nhiên tuyệt chiêu quá thâm này của nó làm các chị tán đi hết. Từ đấy gái mà theo là nó lại giờ cái tuyệt chiêu "Người cha số một và thằng chồng thương vợ" ra, khiến các em các chị kinh hồn bạt vía.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đêm làm lỡ

Năm thứ hai đại học, tôi và Thế Anh đã có cái bước ngoặt lớn trong cuộc đời.

Tháng năm năm ấy, chúng tôi đi họp lớp cấp ba. Bạn bè mấy năm không gặp, chúng nó ai cũng bận rộn học hành, cả tôi cũng thế. Hẹn biết bao nhiêu buổi chúng nó mới đến đông đủ. Bạn bè ai cũng có đôi có cặp cả, trừ tôi và con bé tên Trâm. Thế Anh cũng có người yêu, xinh lắm, tôi nghĩ họp lớp nó sẽ đi cùng Thế Anh đến. Nhưng không, thằng Thế Anh nó đi một mình, người yêu nó bận đem chó đi tiêm. Nghe buồn cười nhỉ, chả lẽ thằng bé không bằng một con chó?

Thế là từ hai thành ba. Vì chúng tôi cô đơn lẻ bóng nên bị phạt uống rất nhiều rượu, cái thứ chất lỏng ấy vào đến cổ họng tôi cay xè, nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn cứ thích uống, chẳng lẽ vì nó quá mới lạ chăng?

Thế Anh nó còn uống nhiều hơn cả tôi, nó còn uống đỡ cả cho tôi nữa, nhưng tôi cần gì nó uống thay chứ, cái đồ có người yêu bỏ bạn. Từ đợt nó quen em Thu - người yêu nó, nó chẳng còn đi với tôi nhiều nữa. Em học cùng trường nó nên sáng nào nó cũng sang nhà trở em đi học. Tôi đi một mình, thấy hơi trống trải tí thôi, nhưng em là người yêu nó mà, còn tôi chỉ đơn thuần là bạn. Nó giật lấy cái li trong tay tôi.

- Mày điên à? Đừng uống nữa.

- Kệ m* tao, mày là cái đ*o gì mà cấm tao uống.

Tôi là như thế, rượu vào là nói năng lung tung hết cả lên, cái gì bực nó tôi xỏ ra hết. Chẳng hiểu sao từ ngày nó có người yêu, tôi chẳng muốn nhìn mặt nó nữa. Bởi vì ghen tị ư? Nó càng cướp tôi lại càng uống nhiều, bực nó lắm ư mà chả nói ra được. Cái Trâm nó bảo có việc xin phép về trước. Thế là chỉ còn tôi với thằng Thế Anh bơ vơ.

Kết thúc, hơn 11 giờ đêm, tôi say mềm. Bằng chút ý thức cuối cùng tôi gọi về cho mẹ xin ngủ nhà cái Tuệ, tôi đang say như thế này thì về mẹ dẫn cho thành cảm. Thế Anh là lớp trưởng nên chúng nó bảo đưa tôi về, vì chỉ 2 chúng tôi không có đôi có cặp.

Tôi nói nó thuê cho tôi một phòng khác sạn. Chúng tôi đều say. Tôi nhớ mang máng là có người đã hôn cổ tôi, rồi dần dần hạ xuống sương quai xanh. Sau đó, tôi chẳng nhớ gì nữa.

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, chân tay rã rời. Trong đầu tôi chợt hiện lên những hình ảnh tối hôm qua. Nhìn sang bên cạnh, nó vẫn còn ngủ, tôi lay mạnh nó.

- Dậy, dậy đi mày ơi!

Nó mở mắt nhìn tôi, chưa đầy một giây sau, như hiểu được tầm quan trọng của vấn đề, nó mới sùng sốt.

- Cái quái gì vậy...đêm qua, tao và mày...

- Ủ, mày và tao.

Tôi nín thở, thầm cầu nguyện cho cái việc tối qua nó chưa xảy ra. Cũng có thể mà, chỉ là ngủ chung với nhau và không mặc quần áo thôi, cái Tuệ bảo trong ngôn tình có nhiều chuyện như thế. Nhưng đời chẳng phải ngôn tình, cái dấu vết trên ga giường trắng tinh đã làm tôi bùng tỉnh. Tôi đã mất đi cái quý giá nhất đời người con gái. Và càng buồn cười hơn là cho một thằng bạn thân.

Tôi và nó cần một cuộc nói chuyện thật nghiêm túc sau khi mặc quần áo và thu dọn cái dấu vết đêm qua. Chỉ cần nhìn thấy nó là tôi thấy nhục nhã. Cũng phải thôi, cái quý nhất của tôi lại mất đi trong cái giây phút bông bột mà tôi chẳng hề hay biết, chưa sót!

- Nhi, tao xin lỗi, tao sẽ chịu trách nhiệm với mày.

- Không, tao và mày chẳng ai có lỗi cả. Chúng ta đều say. Mày chẳng phải chịu trách nhiệm gì cả. Đi đi và tao sẽ coi như chuyện này chưa từng xảy ra.

- Nhi...

- Bây giờ mày đừng nói gì cả, tao thực sự cần yên tĩnh, đây chẳng phải chuyện đùa, mày và tao phải suy nghĩ lại cho thật kĩ. Tao đi trước, chào!

Tôi cầm cái túi sách rồi ra về. Ngoài đường phố nhộn nhịp mà lòng tôi nặng trĩu. Cái dấu vết như nhuộm đêm qua dù đã rửa sạch mà sao tôi vẫn thấy bản thân mình bẩn thỉu nhỉ? Tôi đi bộ về nhà, mẹ và ba tôi đang ăn sáng. Tháng này ba tôi ở lại nhà một tuần, và đây là ngày cuối. Tôi sợ, chẳng muốn đối diện ba mẹ tôi. Nếu để họ biết cái trong trắng của con gái họ vừa mất đi tối qua trong một đêm lam lũ thì sẽ thế nào nhỉ? Chắc sẽ giết tôi mất. Ba mẹ tôi đều là người coi trọng chuyện trinh tiết, vậy mà tôi lại đánh mất nó.

Chán nản, tôi lên phòng, làm một giấc ngủ thật ngon. Chỉ cần ngủ thôi và tất cả mọi thứ sẽ tốt đẹp lên, có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Trở lại như trước kia

Cả tuần sau đó, tôi không gặp Thế Anh, mà nói đúng hơn là tôi chẳng ra khỏi phòng, trừ việc ăn uống và tắm giặt. Tôi không onl Facebook, không mở nguồn điện thoại, nói chung là chẳng biết gì về bên ngoài cả. Tôi cần thời gian để bình tĩnh lại, để có dự tính cho tương lai. Liệu mất trinh có lấy được chồng không nhỉ? - Tôi thầm nghĩ.

Bây ngày đó là quãng thời gian đen tối nhất cuộc đời của tôi. Nhưng tôi đâu thể nào suy sụp như vậy mãi được. Tôi thay quần áo, trang điểm rồi hẹn con Tuệ đi chơi. Tôi tâm sự với Tuệ về sự việc xảy ra giữa tôi và Thế Anh ngày hôm đó, nó mắt tròn mắt dẹt. Rồi nó đề cập đến cái vấn đề tránh thai làm tôi hoảng hốt. Tôi chợt nhớ hôm đó tôi và nó chẳng dùng bất cứ một biện pháp phòng tránh nào cả. Mang tâm trạng lo lắng, tôi lên mạng tìm hiểu về thuốc tránh thai khẩn cấp. Nhưng mà nó chỉ có tác dụng trong vòng 72 giờ, mà tôi quên khuấy đi mất một tuần trời. Tôi cảm thấy mình thật sự ngu xuẩn, tại sao lại không nghĩ đến cái chuyện quan trọng này nữa. Mà sao cái người chế ra thuốc tránh thai sơ suất thế nhỉ, có mỗi 72 giờ, nhanh quá tôi uống không kịp. Thế là tôi chẳng uống nữa, uống bây giờ thì có cái tác dụng sát gì đâu, đã thế còn hại người nữa. Đang chìm trong tuyệt vọng thì tôi đọc được một cái bài viết về thời kì an toàn của con gái. Tôi vớ luôn quyển lịch để bàn, tính toán toán gần hai phút. Thượng đế ơi, may sao lúc đó là kì an toàn. Cho dù vẫn có tỉ lệ mang thai rất nhỏ nhưng tôi vẫn yên tâm hơn.

Gần một tháng không gặp Thế Anh, tôi cũng thấy hơi buồn buồn trống trải tí thôi chứ chẳng có gì cả. Tôi lại chờ về là tôi, một người yêu đời và vui tính. Hôm ấy trời đẹp nên tôi định đi cafe với cái Tuệ, mà chả hiểu sao nhớ nhầm giờ, đến sớm hơn một tiếng. Mà con Tuệ vẫn đang học nên nó bảo tôi cứ ở đây đợi nó. Đang ngồi nghịch móng tay thì thằng Thế Anh từ đâu chui vào.

- Sao mày không nghe điện thoại, không trả lời tin nhắn của tao?

- Máy tao hỏng nên tao đi sửa rồi.

Tôi nhìn nó, trông còn rách nát hơn tôi mấy hôm trước. Râu nó chưa cạo, lởm chồm trông phát kinh. Đây hình như là cũng ăn năn nhiều lắm, tôi cũng nguôi nguôi.

- Mày tránh mặt tao à? Tao xin lỗi, hôm đấy tao có cố ý đâu.

Tôi nhìn nó, ừ nhỉ nó có lỗi gì đâu nhỉ? Hôm ấy là cả hai cùng say mà. Nói thật thì sau hôm đó tôi là cố ý tránh mặt nó thật đấy, lí do vì sao tôi cũng chẳng biết nữa. Nhưng bây giờ nhìn nó tôi lại thấy thương thương.

- Tránh mặt mày làm gì, đằng nào cũng qua rồi, tao chẳng để ý nữa, tao vẫn coi mày là bạn như xưa.

Tôi nói xong nó vui hẳn ra mặt.

- Thật không đấy?

- Đùa mày làm gì? Tao được tiền chắc?

Nó cười ha hả, mời tôi.

- Cuối tuần sau có quán trà sữa mới mở, đi không, tao bao mày.

- Thế có em Thư nhà mày không đấy?

- Không, người yêu đâu quan trọng bằng bạn bè, chỉ tao với mày thôi.

- Ủ, nghĩ thế còn được. Thế mới là bạn tao.

- Hôm đấy tao đãi mày ăn hân gà rán nhé, cho mày ăn đến ngấy luôn.

- Gớm anh lại giàu hẳn như thế cơ.

- Tao vừa được bố cho mà, đợt này bố tao làm ăn được, dễ tính lắm.

- Tao biết ngay mà.

- Thế mày có đi không?

- Ăn đồ chùa mà lại không đi, tao ngu chắc.

...

Tôi với nó lại thân nhau như cái hồi nó chưa có người yêu. Nó đi với tôi còn nhiều hơn với người yêu nó. Thấy mình cũng quá đáng nhưng thôi mà cũng kệ, cho chúng nó thử trải nghiệm cái cảm giác nhớ nhung. Quần nhau quá mai sau chia tay thì tiếc chết, tôi làm vậy cũng chỉ muốn tốt cho nó mà thôi.

Buồn nhất là em Thư, người yêu em bỏ mặc em mà bạn đi chơi với tôi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Mình là lợn hay sao ?

Hôm nay rảnh nên ta đăng trước một chap. =)))

Đang lơ mơ ngủ thì tôi phải thức dậy vì thèm ăn thịt chó, cái món mà trước đây tôi chẳng bao giờ ăn. Nhưng cứ nghĩ đến cái mùi là thèm. Cố ngủ mà không ngủ được, đành lên Facebook cho đỡ chán. Thằng Thế Anh nó đang onl, tôi ấn nhầm bố nó vào vậy tay.

"? "

"Nhâm "

"Ừ "

"Mày ơi ba mẹ mày đi vào Nam hết rồi đúng không, bây giờ tao trèo qua nhà mày nhé, đi ăn. "

"Mày điên à, giờ này à cái đ*o gì, hãm nó vừa vừa thôi. "

"Thịt chó, tao thèm quá, mà bây giờ ra ngoài một mình à? "

Tôi liếc đồng hồ, gần 1 giờ sáng.

"Bố con điên, nửa đêm lại thèm thịt chó, nhanh nhanh trèo sang đây đi ăn rồi còn về, tao buồn ngủ lắm rồi đấy. "

"Okkk "

Tôi thay bộ quần áo rồi bay ngay sang nhà nó. Đoạn nó lấy xe.

"Mày dắt ra xa đi rồi hăng nổ máy, không mẹ tao nghe thấy thì chết. "

"Lắm chuyện nó vừa thôi. "

"Đi mà, xin đấy, mẹ tao mà biết là chết tao. "

Nó nói thế thôi mà vẫn dắt ra xa mới nổ máy. Quán thịt chó 24 giờ cách nhà tôi khoảng 1 cây, giờ này quán đông nghịt.

"Tao với mày cứ như đêm hôm vụng chộm vào nhà nghỉ ý nhì, lén lút với phụ huynh. "

Nó ngồi vào bàn, cười cười.

"Bố thằng điên, mày có ăn không?"

"Không, mày ăn nhanh nhanh còn về."

Tôi ăn một phát hết cả đĩa thịt chó. Thế Anh nó tròn mắt.

"Mày là người hay yêu quái lợn? "

Tôi cũng chẳng biết mình là cái giống gì nữa mà ăn như lợn, vừa tối bát bún riêu cua bây giờ lại thêm đĩa thịt chó. Bái phục, bái phục bản thân.

Sáng hôm sau, à không, trưa hôm sau chứ, tôi mới dậy, nhìn đồng hồ mà hoảng hồn. Mẹ tôi đang nấu cơm dưới bếp.

"Hôm nay con ăn ngoài nhé, mẹ làm bún đậu mắm tôm "

Cái mùi mắm tôm nó sộc lên mũi, tôi nuốt nước bọt. Thèm, thèm cái món mà mình ghét nhất, trước đây chỉ nghĩ mùi đã thấy kinh. Nhưng lần này lại muốn ăn mới lạ.

"Thôi con ở nhà ăn với mẹ, ăn cho quen. "

Bây giờ tôi mới biết vì sao mẹ tôi thích ăn mắm tôm, đơn giản vì nó ngon. Vậy mà tại sao trước đây tôi lại ghét nhỉ?

" Ê, dậy đi mày."

Tôi ngơ ngác nghe con bạn gọi.

" Em kia, đây là lần thứ mấy rồi, nếu không học thì đừng lên lớp nữa, ngủ suốt ngày như vậy thì học hành cái gì nữa. "

" Em, em sẽ không ngủ nữa đâu ạ."

" Nhớ đấy, thôi ngồi xuống đi. "

Con Huệ, đưa ngồi cạnh tôi nói.

" Tại sao mày ngủ như lợn vậy?"

" Chẳng biết nữa, buồn ngủ thì ngủ thôi. "

Tôi chẳng hiểu vì sao gần đây tôi lúc nào cũng buồn ngủ, chỉ cần nhắm mắt là ngủ được ngay. Mất lúc nào cũng dí tịt vào, chẳng tập chung cái gì cả.

Ting.. Tôi mở mắt ra xem, là tin nhắn của Thế Anh.

" Ê, lát nữa tao qua trường đón mày, đi uống trà sữa. "

" Ừ " Tôi trả lời ngắn gọn.

Tan, nó qua đón tôi. Quán trà sữa mới khai trương hôm nay đông ra phết nên chúng tôi đi ăn gà trước. Cái món mà từ trước tới giờ tôi thích nhất, nay nghĩ thấy mùi đã muốn nôn. Tôi đẩy đĩa gà về phía nó.

" Mày ăn đi, tao không ăn đâu. "

" Mày bị làm sao đấy? Bình thường thích lắm mà. "

" Dầu mỡ quá, tự nhiên hôm nay không muốn ăn. Mà quán trà sữa đông lắm, hôm khác rồi uống. Tao buồn ngủ, ăn xong mày đèo tao về. "

" Ồ "

...

Trên đường về, đang im lặng thì nó lên tiếng.

" Tao chia tay Thư rồi mày ạ? "

" Sao tự dưng lại chia tay?"

" Tao cũng không biết, chỉ là thấy em ấy không thích hợp với tao, cũng có thể là hết yêu. "

" Ồ "

Tôi nói xong, chợt nghe thấy tiếng nó thở dài, chẳng nói gì nữa cả, im lặng đến khi về đến nhà. Tôi chào nó rồi lên luôn phòng, ngủ một giấc đến chiều.

Tỉnh dậy thấy mẹ tôi đang gọt xoài.

" Bác hàng xóm vừa cho mấy quả xoài quê, ăn không con? "

Tôi cũng ngồi xuống, lấy miếng xoài ăn ngon lành. Ừ xoài quê có khác, ngon dã man luôn. Mẹ tôi nhón một miếng, nhăn mặt.

" Bố nó chứ xoài gì mà chua thế, thế mà mày cũng ăn được hả con?"

" Ồ, bình thường mà mẹ không ăn thì con ăn cho. "

" Đấy, cho mày ăn cả, không ai tranh đâu mà sợ. "

Xoài rõ ngon mà mẹ tôi lại chê, đã thế thì tôi ăn cả. Nói là làm, tôi xử xong đĩa xoài nhanh gọn lẹ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: 9 phá thai

Thứ bảy tôi có hẹn đi công viên với Thế Anh. Tuần này tôi được nghỉ nên cũng phải ra ngoài cho khuấy khỏa đầu óc. Công viên thứ bảy, đông nghịt người, già trẻ gái trai đều có đủ cả. Công viên chán chê rồi lại về nhà, tôi mệt quá nằm luôn trên giường nó. Nó mặc kệ, lấy quần vào áo đi tắm.

Tôi thấy bụng cứ đau đau, chốc chốc lại nhói lên từng cơn. Mới đầu còn nhẹ chứ bây giờ đau chết đi sống lại. Mồ hôi tôi túa ra, cả người lạnh toát. Tôi lấy tay quệt cũng thấy mệt. Từ phòng tắm bước ra, Thế Anh sừng sốt.

"Mày...mày chảy máu kìa."

Tôi cố dùng hết sức mình đứng dậy, nhìn dòng máu đỏ tươi từ chân chảy xuống. Cả người không còn sức lực mọi thứ quay cuồng rồi tối sầm lại, tôi ngất lịm đi.

Tỉnh lại, mẹ kiếp, lại ở bệnh viện. Ba tháng trước vừa vào bó bột xong, quay lại nhanh thế cơ à? Tôi định ngồi dậy, nhưng chân tay rã rời, ẻo lả, chẳng còn sức sống. Bụng vẫn còn hơi đau nhưng đỡ hơn vừa nãy. Tôi nằm ngấm mẫy con chim ngoài cửa, được một lúc thì cửa mở. Thế Anh bước vào với hộp gì đó trên tay.

"Tỉnh rồi à, ăn cháo đi."

"Tao bị làm sao đây?"

"Mày cứ ăn đi đã, có gì nói sau."

Nó múc cháo ra bát rồi đút cho tôi ăn.

"Khiếp, làm như tao khuyết tật không bằng."

Nó im lặng. Tôi nhìn cái mặt của nó nghiêm túc quá nên chẳng dám nói gì nữa, ăn một phát hết bát cháo thịt.

"Thế rốt cuộc tao bị cái gì?"

"Mày phải bình tĩnh khi nghe những lời tao sắp nói."

Nghe nó nói tôi bắt đầu thấy lo lo.

"Mày làm như tao bệnh nan y không chữa được ý..."

Tôi còn chưa nói xong thì nó đã chặn họng tôi.

"Mày có thai."

Nó đùa quá đáng thật đấy, đến chuyện này mà cũng đem ra đùa được.

"Mày hâm à, đùa gì mà đùa dai thế."

"Tao nói thật, mày có thai, là con của tao và mày."

Tôi như hóa đá. Một lúc sau, không thấy tôi trả lời, nó vỗ vai tôi.

"Mày có làm sao không?"

"Cùng lắm thì phá thôi." Tôi cười nhạt.

"Nhi, lúc này mày đang không bình tĩnh nên đừng làm gì cả?"

"Mày kêu tao bình tĩnh thế đ*o nào được đây. Một đứa con gái không chồng mà chửa, nếu người ngoài biết được sẽ nói gia đình tao như thế nào hả. Còn ba mẹ tao nữa, họ mà biết chắc chắn giết tao." Tôi gần như gào lên.

"Mày bình tĩnh lại đi, bác sĩ nói mày bị động thai, phải cẩn thận. Còn chuyện đó, tao xin lỗi, tất cả là lỗi của tao."

"Bây giờ mày xin lỗi thì được cái đ*o gì, có trả lại cho tao trong trắng không?"

"Nhi, chuyện đó tao không thể..."

"Vậy mày đi đi, tao không muốn gặp mày."

"Được, tao sẽ đi, nhưng mày đừng nghĩ quẩn nhé."

Tôi gạt đầu cho nó yên tâm. Nó đi rồi, tôi mới nằm xuống, những giọt nước mắt bắt đầu rơi, ngày một nhiều hơn. Cảm giác tủi thân lấn dần. Tôi đã đưa ra cái quyết định rất nghiêm túc. Phá thai!

Lúc tôi đến thì ngoài phòng chờ đã có rất nhiều người. Có những em bé hơn tôi, bằng tuổi tôi, lớn hơn, nói chung đủ cả. Tôi giật mình khi nghe thấy bác sĩ gọi tên mình.

"Thế chất của cô rất yếu, nếu phá bỏ đứa bé này thì nguy hiểm rất nhiều. Thậm chí, sau này cô có thể không được làm mẹ nữa."

Sốc, nghe như sét đánh giữa trời quang. Mẹ tôi đã từng nói phụ nữ mà không sinh con được thì chỉ là đồ bỏ đi. Nếu không cho chồng tương lai tôi được một đứa con thì tôi sẽ day dứt chết mất. Nhưng đứa trẻ này là tội lỗi, chỉ là kết quả của một lần qua chén. Nó sinh ra sẽ không có ba, như vậy thì không phải cũng rất bất hạnh hay sao? Vậy nên, tôi quyết định phá.

"Cô chắc chứ?"

"Tôi chắc chắn."

Ngồi ngoài chờ mà lòng tôi nặng trĩu. "Xin lỗi, mẹ không thể để con đến với cuộc sống này."

Ting...ting! Điện thoại reo lên. Tôi vội lấy. Trên màn hình là đoạn video cận cảnh qua trình phá thai. Tôi mới xem được một nửa mà không thể chịu được nữa, chạy vào nhà vệ sinh nôn khan. Chẳng phá phước gì nữa, đi về. Con thì đẻ ra, tôi nuôi cũng được.

- A...aaaaaaa!

Tiếng của một người phụ nữ trong phòng vọng ra. Ngay sau đó, cô y tá hét hải mở cửa.

"Bệnh nhân bị băng huyết, mất qua nhiều máu, cần cấp cứu..."

Tôi rùng mình, thầm cảm ơn cái người đã gửi đoạn video đó cho tôi. Nếu không có người đó thì chắc giờ này tôi là người ở trong đó nhỉ?

Vừa ra đến cửa bệnh viện thì gặp thằng Thế Anh đang chạy hồng học vào.

"Mày đi đâu thế?"

"Nhi...mày phá rồi ư?"

"Chưa, tao chưa phá."

Tôi nghe nó thở phào.

"Cảm ơn thượng đế, mày đừng bao giờ nghĩ đến việc đó, biết không? Lúc tao nghe bệnh viện báo mày muốn phá thai thì tao sợ chết khiếp."

Tôi cười, gạt đầu với nó.

"Tao nghĩ chắc chúng ta cần nói chuyện này cho người lớn biết." Nó nhìn tôi.

"Ừ, bây giờ mày đưa tao về nhà nhé."

"Được."

Tôi nghĩ, cũng đã đến nước này thì phải nói cho ba mẹ tôi biết, không thể dấu mãi với họ được. Chuyện đến đâu thì hay đến đó thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hãy tin tao, được không ?

Cuối tháng 6, trời nóng bức, đường phố đông nghịt người. Thế Anh trở tôi về nhà. Ngồi sau lưng nó, tôi thấy bình yên đến lạ, cảm giác như được che chở, thật thích!

Đến nhà tôi, tôi bảo nó về trước, tôi muốn tự nói chuyện với mẹ.

"Được không đây?" Nó nghi hoặc hỏi tôi.

"Mày nghĩ tao là ai, yên tâm, làm được mà."

"Cẩn thận nhé, có gì gọi ngay cho tao, tao luôn ở nhà."

Tôi cười nhạt, "Ừ".

Nói với nó vậy thôi chứ quả thực tôi cũng cảm thấy sợ lắm, chẳng biết mẹ tôi biết được sẽ làm gì chứ, sẽ bắt tôi bỏ sao? Không đời nào, dù ra sao tôi cũng phải bảo vệ cho con của tôi và Thế Anh. Tôi chẳng biết làm gì nữa, đi lên phòng nằm vắt óc suy nghĩ. Thế nào mà ngủ quên luôn tới tận sẩm tối.

"Nhi ơi xuống ăn cơm."

"Dạ mẹ!"

Mẹ tôi nấu cơm xong rồi, tôi chỉ cần ngồi vào ăn thôi.

"Hôm qua con đi đâu mà không về nhà vậy?"

"Dạ...con ngủ nhà cái Tuệ."

"Con gái không về nhà đêm thế là không tốt, hàng xóm người ta dị nghị đấy, biết không?"

"Dạ, con biết rồi."

"Thôi ngồi xuống ăn cơm đi, mẹ vào dọn bát canh."

"Vâng."

Cạch! Bát canh cá được đặt ngay trước mặt tôi. Không thể chịu được nữa, tôi chạy ngay vào nhà vệ sinh. Lát sau, vừa ra ngoài tôi đã thấy mẹ.

"Chẳng lẽ con..."

Tôi không đáp.

"Nói cho mẹ, có phải không?"

"Mẹ, con...con...có thai rồi!"

Mặt mẹ tôi như biến sắc, bà ngồi thụp xuống nền nhà.

"Trời ơi tôi đã làm gì mà bây giờ lại như thế này đây hả?"

Mẹ tôi bỗng đứng dậy, lấy cái que phơi quần áo vụt tôi. Tôi la oai oái.

"Hôm nay tao phải đánh cho mày tỉnh ra, cho mày ăn học để mày bôi tro trát trấu vào mặt bố mẹ mày hả? Là thằng nào, thằng nào hả con, sao lại đại thể này cơ chứ, con mới cái, ông trời ơi..."

"Mẹ ơi mẹ tha cho con đi mà mẹ, con xin mẹ, huhu..."

"Hôm nay tao phải đánh chết mày, đánh chết mày!"

"Cô ơi có đánh thì đánh cháu đi này, cháu là cha đứa bé, cô đánh Nhi như vậy thì cô ấy sẽ chết mất." Thằng Thế Anh nó từ đâu xông vào, ôm tôi rồi gào lên với mẹ tôi.

"Hóa ra là mày, là mày hả? Tao cứ tưởng mày tốt đẹp như thế nào. Ôi dồi ơi sao mày ngu mày đại thể hả Nhi ơi."

"Bác, việc này cháu gây ra, cháu phải chịu trách nhiệm, xin bác cho cháu cưới Nhi."

Tôi đang khóc, nghe xong câu nói ấy của nó thì câm luôn. Mẹ tôi cũng bất ngờ chẳng kém, không nói được lời nào. Thế Anh xin mẹ cho tôi cùng nó đi ra ngoài nói chuyện. Mẹ đồng ý.

Trong quán ăn đông đúc, tôi và nó ngồi đối diện nhau. Bát cháo gà nóng hổi được phục vụ dọn lên, bốc khói nghi ngút.

"Ăn đi!"

Thực tình thì tôi không đói.

"Mày không ăn thì cũng phải ăn, vì con."

Tôi ngậm ngùi cảm thìa lên, tủi thân quá! Tôi lại khóc, chẳng hiểu sao dạo gần đây tôi hay khóc như vậy. Thế Anh chuyển ghế sang bên cạnh tôi, tựa đầu tôi vào vai nó, vỗ vỗ.

"Đừng khóc, tao xin lỗi, để mày phải chịu khổ rồi."

Tôi càng khóc to hơn.

"Thôi nào, đừng khóc, nếu khóc con sinh ra sẽ có đôi mắt buồn."

Tôi phì cười.

"Mày học những cái đó ở đâu vậy?"

"À...ờ thì...tình cờ đọc được trên mạng đấy."

"Thật là tình cờ không, hay cố ý?"

"Tình cờ thật, không tin thì thôi." Nó lúng túng đáp.

Sau những lời ngon ngọt dỗ dành thành công của nó, tôi đã ăn hết bát cháo gà. Xong xuôi đâu đấy mới nói chuyện nghiêm túc.

"Tại sao mày lại nói dối là muốn lấy tao?"

"Tao không nói dối, đó là sự thật, tao muốn lấy mày."

"Mày nghĩ hôn nhân có thể đem ra đùa được hay sao, muốn lấy thì lấy, dễ như thế à?"

"Tao đang nghiêm túc, dù chẳng thể hoàn hảo nhưng tao vẫn sẽ cố gắng, cố gắng để yêu thương, quan tâm, chăm sóc, lo lắng cho mày và con..."

Tôi có thể thấy được sự trân thành trong ánh mắt của nó. Nói thật, tôi cảm động, cảm động vì một thằng đàn ông có trách nhiệm như thế.

"Nhi, tin tao lần này, được không?"

Tôi đã gạt đầu, là tôi đồng ý, tôi đồng ý cưới nó, đồng ý cùng nó xây dựng gia đình. Và hơn hết, tôi tin nó...

[LỜI TÁC GIẢ]

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đó là yêu hay sao ?

Ngày mới lại bắt đầu, một ngày dài và mệt mỏi...

Ba tôi về từ đêm hôm qua, và cho đến bây giờ, tôi vẫn chưa được gặp.

Tôi bước vào phòng bếp, ba đang ngồi đọc báo. Tôi kéo cái ghế, ba không hề nhìn tôi, lúc sau, ba chợt buông ra một câu khiến tôi giật nảy mình.

- Ba thất vọng về con, Nhi ạ.

Tôi hiểu tâm trạng của ba khi nói câu đó. Trước giờ, ba không phàn nàn tôi chuyện gì cả. Không phải ba không quan tâm, mà là, ba tôn trọng mọi quyết định của tôi. Câu nói ấy của ba làm tôi buồn lắm. Nhưng chuyện này ba phải trách tôi, trách cái đứa con gái say mềm đi ăn nằm với đàn ông để rồi rồi có thai làm lỡ.

- Con...con xin lỗi.

- Ba không trách con, chỉ là ba thất vọng, mà bây giờ, con cũng đủ lớn rồi, hãy chịu trách nhiệm về những việc mình đã làm. Thôi, ăn cơm đi con.

Tôi nhìn ba, gật đầu.

- Mẹ sẽ hẹn bác Oanh sang nói về chuyện đám cưới, không thể để lâu được.

- Vâng.

Mẹ mắng tôi, nhưng vẫn nấu mấy món mà tôi thích nhất.

- Ăn nhiều vào con.

Tôi cười với mẹ, nhưng không hiểu sao nước mắt lại rơi xuống.

- Vâng.

Gia đình tôi hẹn nhà Thế Anh đi ăn một bữa, chính là để nói đến cái đám cưới của chúng tôi. Sau khi các bà mẹ bàn bạc, quyết định tổ chức vào ngày 10 tháng sau. Vậy là chỉ còn đúng 23 ngày nữa, nhanh như vậy sao? Một đứa con gái chưa yêu lần nào mà bây giờ dùng một cái lấy chồng, chẳng hiểu ông trời muốn chơi trò gì nữa?

Thế Anh đã nói toàn bộ cho ba mẹ nó biết trước, nên hai ông bà cũng không tỏ thái độ gì cả, ngược lại còn rất quan tâm tôi. Ngày trước hai mẹ cứ thích gán ghép tôi với thằng Thế Anh, bây giờ thì thành sự thật luôn rồi. Ăn uống xong, tôi và nó xin phép ra ngoài đi dạo.

Ngồi xuống ghế đá công viên, tôi hỏi nó.

"Mày nghĩ thế nào về cuộc hôn nhân này?"

"Ừ thì là vì đứa trẻ thôi."

"Vậy mày có yêu tao không?"

"Có. "

Tôi sững sờ khi nghe nó nói ra câu đó. Nó nói, nó có yêu tôi. Giống như cái tình cảm mà tôi đã dành cho nó từ năm 18 hay sao?

Phải, tôi yêu nó, yêu nó từ tuổi 18. Từ cái cách mà nó dạy tôi đi xe máy đến hành động hít cái mùi thơm trên tóc tôi. Những điều ấy làm tim tôi thổn thức, vì vậy, tôi đã yêu nó. Tôi ghen tức khi nó có người yêu, bực mình vì nó quan tâm đến em ấy. Tôi thấy mình thật ích kỉ, em là người yêu nó mà, có quyền đó. Còn tôi, đến cái tình cảm dành cho nó còn chẳng dám nói ra, hèn nhất. Tôi sợ, sợ mất đi cái tình bạn giữa chúng tôi, tôi tệ hơn tôi sẽ không còn được gặp nó nữa...

Bây giờ, nó nói yêu tôi, đây chẳng phải là kết thúc tốt đẹp nhất rồi hay sao?

Nhưng tại sao tôi lại thấy mọi chuyện diễn ra nhanh quá, tôi thích ứng không kịp, ngỡ là nó đùa. Mà nếu, là đùa thật, thì sao nhỉ? Tôi cười nhạt.

"Ừ, yêu là tốt rồi. "

Nó nhìn tôi, có cái gì đó chân thành hiện lên trong ánh mắt của nó. Liệu, tôi có nên tin nó lần này?

...

Chúng tôi quyết định đi chụp ảnh cưới sớm, vì lâu quá mặc váy không đẹp. Địa điểm chụp là ở Đà Lạt. Suốt dọc đường đi, nó cứ thao thao bất tuyệt.

- Mày có sao không? Khó chịu không? Nếu có nói cho tao biết nhá.

- Mày hâm à? Tao có thai chứ không phải bệnh nan y sắp chết. Sao mày cứ sồn sồn lên thế?

Nó tát "yêu" tôi.

- Ăn nói vớ vẩn, tại lần trước bác sĩ bảo mày yếu, phải cẩn thận.

- Tôi cười, nhìn nó.
- Rồi, biết rồi, tao sẽ cẩn thận.

Hôm nay thời tiết khá thuận lợi nên chúng tôi hoàn thành sớm hơn dự kiến. Chụp xong, chúng tôi ở lại chơi một ngày rồi mới về. Đây là lần đầu tiên tôi đến Đà Lạt. Phong cảnh đẹp, không khí trong lành, dễ chịu. Đi dạo chợ đêm mới được một lúc mà nó cứ bắt tôi đi ăn.

- Cô ơi cho cháu chai Coca.
- Không cần đâu ạ.

Tôi quay qua nhìn nó.

- Ô, sao đấy?
- Không được uống, không tốt cho con.
- Mà lại đọc ở đâu đấy?
- Tình cờ trên Facebook.
- Tình cờ hay cố ý?
- Là tình cờ.

Tôi cười, chẳng nói gì nữa. Chắc thằng này bị bệnh quan tâm con nó quá mức hay sao ý nhỉ? Và con nó, tất nhiên tôi được hưởng ké rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tổ tình

Ngày cưới gần đến rồi, vậy nên ai cũng bận rộn. Người lớn lo hết cả nên chúng tôi khá nhàn rỗi. Tối nó hay chở tôi đi ăn, đi chơi này nọ. Từ lúc định ngày cưới tới giờ, nó quan tâm tôi hơn hẳn, chẳng còn cái điệu bộ hèn hêch chọc tức tôi khi xưa nữa. Tôi thấy nó nghiêm túc kì lạ. Ngày ba bữa phải nhắn tin gọi điện đủ kiểu bắt tôi ăn cơm. Mẹ tôi với mẹ nó, à không, giờ phải nói là mẹ chồng tôi, cứ nhìn nhau tìm tìm suốt ngày. Gọi "mẹ chồng" chẳng quen nên mọi người cứ trêu tôi mãi. "Thằng chồng tương lai" cũng đùa theo nên tôi càng điên hơn.

- Nhi, ăn cơm đi mày.
- Không ăn.

Tôi nằm trên giường, trùm chăn kín mặt. Không thèm ăn cơm.

- Ăn đi, tao xin mày đấy.
- Tao không muốn ăn.
- Thế mày muốn ăn gì?
- Phở. - Tôi nhìn ra ngoài cửa, trời đang mưa. Rồi lại nhớ đến quán phở cách đây hơn 2 cây số.

Nó không nói gì nữa, lẳng lặng đi ra ngoài. Chờ mãi chẳng thấy nó quay lại, tôi nghĩ nó giận rồi. Đang định ra ăn cơm thì nó đi vào.

- Phở này, ăn nhanh đi không đói.

Tôi nhìn nó. Tóc nó ướt, quần áo cũng vậy, tay bê bát phở nóng cho tôi. Vừa tức vừa thương. Tự nhiên thấy vậy, tôi lại khóc.

- Ấy, sao đấy, hay mày không thích ăn phở, tao mua cái khác cho mày nhé.
- Huhu, sao mày ngu thế, tao đùa thôi mà mày đi thật à.

- Rồi rồi tao xin lỗi, thôi ăn đi nhanh lên.

- Huhu sao mày ngu như chó ý.

- Ừ tao ngu, mày ăn đi.

Tôi cầm cái dừa mà cứ khóc thút thít. Nó bực quá hay sao ý mà tự nhiên giứt cái dừa trong tay tôi. Nó gấp phở vào thìa.

- Há mồm ra.

Tôi chẳng hiểu sao lúc đó lại nghe lời nó rầm rập, để nó dỗ như một đứa trẻ. Nhưng lúc đó, tôi lại cảm thấy có cái gì đó ấm áp, hạnh phúc đến lạ.

Mẹ và ba chồng tôi đi công tác nên Thế Anh " được " mẹ tôi gọi sang ăn cơm. Nó gọi mẹ tôi là mẹ ngọt sót luôn.

- Ô mẹ ơi mẹ mua sữa cho Nhi chưa đấy?

- Chết, hôm qua đi chợ quên không mua rồi.

- Ô thế tối qua Nhi chưa uống à?

- Ôi dào ơi mày quan tâm nó quá đấy, chiều quá sinh hư.

- Hay bây giờ con ra mua nhỉ?

- Ô hay cái thằng này, làm quá lên thế, ngày trước mẹ có sữa xiếc gì đâu mà đẻ ra nó vẫn khỏe như con trâu ý.

- Nhưng mà...

- Không nhưng nhị cái gì hết, thôi gọi nó xuống ăn cơm đi.

Tôi đứng ngoài phòng bếp nghe hết mà thấy nó đáng yêu vô cùng. Nghe mà mát lòng mát dạ. Kể ra nó làm chồng cũng được đấy chứ?

Lúc ăn cơm, nó gấp thức ăn cho tôi mà mẹ tôi lườm tôi mới sợ chứ. Có khi nào nó là con ruot và tôi là con nuôi không nhỉ?

Tôi vừa lập cái nhóm messenger để chat với bọn bạn.

A: Eo ôi Nhi ơi mày sắp lấy chồng rồi á, thằng nào đấy?

Tôi: Ờ, thằng Thế Anh.

B: V*ì, thật à?

Tôi: Thật.

C: Mày cho nó ăn bùa mê thuốc lú gì hử? Khai mau.

Tôi: =)))

B: Haizz, mày bỏ cuộc chơi sớm thế. Tụi này còn chưa có người yêu.

Tôi: Gớm, năm sau có khi các bà lấy hết ý chứ.

A: Thế mày không thấy tiếc à?

Tôi: Ừ thì cũng tiếc.

C: Mày với nó có con với nhau há, không tại sao cưới gấp thế?

Tôi: Ừ.

B: V*ì, mày định đẩy Nhi ả? Hôm nào rảnh chi tao cách với nhé.

Tôi: Đơn giản lắm, uống cho nhiều rượu vào.

C: Thằng này cũng được đấy chứ, một phát trúng luôn.

Tôi: Haha.

...

Cộc...cộc...

Tôi chạy ra mở cửa ban công, thấy thằng Thế Anh đứng lù lù ở đó. Nó vừa mới tắm xong, nước ở tóc nhỏ xuống, nhìn mà muốn nhỏ cả dãi. Nói thật, cái thằng này đẹp trai dã man, mẹ tôi từng nói nếu mẹ còn trẻ chắc chắn sẽ lấy thằng này, nhưng mẹ già rồi nên nhường lại cho tôi, nghĩ mà đúng thật.

- Có chuyện gì à?

Nó đưa tôi ly sữa nóng.

- Uống đi.

- Mày mua à?

- Ủ, hôm qua mẹ quên mua, tao mua rồi, mai mang sang cho, uống nhanh lên.

Tôi bảo nó vào phòng rồi uống hết ly sữa. Đoạn, nó luồn tay vào áo tôi.

- Xem con tao có lớn lên tí nào không nào?

Tôi giật nảy người, quay qua tròn mắt nhìn nó.

- Hâm à, tao sờ con tao thôi, có mà phải ngại, chuyện đấy tao còn làm rồi mà.

Tôi chẳng biết cãi nó thế nào cả.

- Tao chẳng thấy lớn gì cả. - Nó làm như cái mặt nghiêm túc.

- Lớn liếc cái gì, mới hơn một tháng.

- Không phải, hay mày lười ăn quá nhỉ?

- Mày đùa tao à? Từ 50 cân lên 57 cân đấy.

- Gầy quá, ăn nhiều nữa vào.

- Hâm, để thành con lợn à, như thế thì còn ai yêu nữa.

- Có tao yêu không phải lo.

- Hà? Tôi ngơ ngác nhìn nó.

Nó dừng hồi lâu rồi tiếp tục.

- Nhi, tao nói thật, tao yêu mày từ lâu rồi, tao quen Thư chỉ vì muốn quên mày, nhưng thật sự tao không làm được. Tao không dám nói, sợ mày chẳng nhìn mặt tao nữa. Nhi, cho tao một cơ hội được không? Tao thật lòng yêu mày.

Tôi nhìn nó, ngơ ngác hồi lâu, như chẳng thể tin được.

- Mày...nói cái gì cơ?

- Tao yêu mày.

Tôi khóc, lấy cái gối đập vào mặt nó.

- Thằng chó, sao mày không chịu nói sớm, huhu.

Nó ôm tôi, vuốt nhẹ lưng tôi.

- Tao xin lỗi, ngoan nào, đừng khóc.

...

Hôm ấy, nó đã ôm tôi, thật chặt. Tôi nằm gọn trong lòng nó, cảm nhận cái tình yêu mà nó dành cho tôi. Hạnh phúc chỉ đơn giản là như thế này.

Chương 13: Mời người yêu cũ đi ăn cưới

Tôi và Thế Anh đi phát thiệp mời đám cưới. Chỉ cần phát cho bạn bè thôi, còn những người khác thì ba mẹ tôi đi mời. Tính ra bạn bè tôi và nó cũng chẳng có nhiều lắm nên chỉ cần một buổi chiều là xong. Biết tôi lấy thằng Thế Anh thì đũa nào cũng mất tròn mất dẹt. Riêng con Tuệ, nó lâu nhất, tôi còn phải hẹn nó ra quán cafe. Chẳng ngờ được lại gặp em Thư ở đó, sốc. Tay cầm thiệp, chẳng lẽ không phát cho em nó một tấm à?

- Chào anh chị.

- Ủ. - Tôi cũng lịch sự đáp lại.

Nói thật thì bố con nào đi quý người yêu cũ của chồng được cơ chứ. Đây là chỉ lịch sự đáp lại thôi, chẳng tốt đẹp gì cho cam cả. Nhân tiện tay đang cầm thiệp, tôi đưa luôn cho em.

- Bọn chị sắp đám cưới, mời em đến chung vui.

Tôi còn chẳng thèm ghi tên người nhận. Em vẫn quyến luyến chồng tôi hay sao ý, cười hi hi.

- Vâng, lâu ngày không gặp em có thể ngồi đây nói chuyện một lúc không?

Phải nói em này mặt dày v*ì, người yêu cũ đòi ngồi chung bàn với vợ. Nói là làm em ngồi xuống luôn. Thằng chồng nó im re. Thế mà bảo yêu tôi mới sợ chứ. Sẵn tiện đang ngồi ngay cạnh nó, giả bộ yếu đuối tí. Tôi dựa vào người nó, chứng tỏ mình là " người con gái mong manh "=)))

- Chồng ơi em chóng mặt quá, em muốn về nhà.

Thế Anh nó giật bắn cả mình, tôi cảm nhận được mọi hoạt động của nó như dừng lại. Nó nhìn tôi, tôi lườm nó. Như hiểu được lời cảnh cáo từ tôi, nó quay ra em Thư.

- Xin lỗi nhé, vợ anh đang mang thai, cô ấy mệt, anh phải đưa cô ấy về nhà.

Phải nói mặt em lúc bấy giờ tái mét, lấm ba lấp bắp.

- À...vâng...vậy em đi trước đây.

Em đi và chẳng quay đầu nhìn người yêu cũ một cái, chắc ngại lấm đây. Tôi lúc bấy giờ chỉ biết cười cười.

- Thế không về à?

- Mà nghĩ tao nói thật chắc, đùa tí cho em sợ thôi, con Tuệ còn chưa đến mà.

- Làm tao giật cả mình.

- Chẳng giật mình bằng người yêu cũ ngồi cùng bàn với vợ chưa cưới đâu.

- Ghen à? - Nó cười hi hi.

- Đi ra, mày bắt nạt tao tao cho con mày nhịn đói.

Nó véo má tôi, gạt cái cọng tóc trên mặt tôi. Tôi làm cái mặt phụng phịu.

- Sắp làm mẹ rồi mà cứ như trẻ con ý.

- Kệ tao, trẻ con thì đừng cưới nữa.

- Hai chúng mày định cho tao ăn thức ăn cho chó đến ghen à?

Con Tuệ ngồi xuống bàn, vẻ mặt phẫn nộ.

- Kệ tao, mày đến muộn quá đấy.

Tôi vẫn giữ nguyên cái tư thế dựa dẫm vào thằng " chồng " để nói chuyện với nó.

- Tao vừa chia tay người yêu, dạo này lận đận quá, thằng nào cũng chỉ được có vài tuần.

- Ôi tao lạy mày, bà đây còn chưa có người yêu cơ.

Có người nào đó ho ho vài tiếng.

- Mày từ bao giờ thành người không sương vậy hả Nhi?

- Thì có chồng phải dựa chồng chứ, chồng nhỉ?

Con Tuệ há hốc mồm.

- Há? Mày nói cái gì cơ?

Nhìn mặt nó mà tôi buồn cười không chịu nổi. Tôi đưa nó cái thiệp đỏ chót.

- Của mày, tao sắp có chồng nha.

- Ôi v*ì, thật? Tao tưởng chúng mày mới yêu.

- Được thế thì tốt quá. - Thằng Thế Anh nó chen mồm vào.

Tôi lườm nó, nói tiếp với cái Tuệ.

- Mới yêu để con tao đi học không có giấy khai sinh nhé.

- Uời, còn vụ đó nữa hả, đừng nói một phát trúng luôn nhé.

- Ồ, một phát trúng luôn.

- Ê Thế Anh, tao bái phục. - Con Tuệ vái nó như thật.

...

Tuệ còn phải vào tiết nên nó đi trước, chúng tôi ngồi lại đó thêm một chút.

- Đến giờ rồi, đi thôi.

Tôi ngơ ngác nhìn nó và được nhận ngay cái cốc đầu đau điếng.

- Ở đi đâu?

- Khám sức khỏe, mày quên rồi à?

Nào tôi bây giờ mới bắt đầu làm việc.

- Ủ, quên mất, hihi.

- Thai tám tuần, khỏe mạnh, là sinh đôi nhé.

- Há, sinh đôi sao?

- Ủ, nhưng hình như cô ăn hơi kén thì phải, trông chẳng có da có thịt tẹo nào. Không muốn cũng phải ăn. Bây giờ không phải cho mình cô mà con cho hai đứa trẻ nữa.

"Bố chúng nó" quay qua lườm tôi. Mà kinh thật, thằng này một lần trúng luôn, lại còn sinh đôi nữa chứ. Chẳng biết do may mắn hay do chất lượng "nòng nọc" của thằng bé tốt đây.

- Có muốn nghe nhịp tim thai không?

- Có.

Cái dây phút đó, tôi cảm nhận được sâu sắc cái tình mẫu tử mà được cho là thiêng liêng ấy. Cảm xúc mà chỉ có ai làm mẹ mới hiểu được...

Hôm ấy, có ông bố nào đó cầm tấm hình siêu âm mà khoe hết người này người nọ.

- Là sinh đôi, sinh đôi đấy!

Mặc kệ chúng nó chê cười, Thế Anh vẫn tiếp tục sự nghiệp khoe khoang cao cả của mình. =)))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: 14 ngày cưới

Ngày cưới ngay sau ngày ăn hỏi, cái này là do người lớn thống nhất, chúng tôi cũng chẳng có ý kiến gì. Sáng dậy rất sớm, mặc cho người ta trang điểm. Buồn ngủ quá thế là ngủ quên tí thì đập đầu xuống đất. Mẹ tôi quát ầm cả lên.

- Ở cái con này, ngủ ngon nhẽ, mà lộn cổ xuống đất thì thằng chồng mày oánh chết tao à? Cưới có một hôm thôi mà ngủ gà ngủ gật. Đáng đời mày tội ngủ muộn.

- Hôm qua con còn phải tiếp bạn bè chứ? Buồn ngủ lắm. Hay mẹ cho con ngủ thêm tí nữa nha.

- Giời, khách khứa đến hết rồi mà cô dâu vẫn còn ngủ.

Chịu, chẳng buồn cái mẹ nữa. Đã uể oải giờ còn uể oải hơn. Mặc cái váy cô dâu vào là một kì tích. Đạo này béo quá rồi, nhưng mặc vào vẫn thon gọn hơn khối đũa đấy chứ chả đùa. Tôi khoe mẹ.

- Mẹ mẹ thấy con mặc đẹp không?

Mẹ tôi cười.

- Cha bố nhà chị, tôi ngày xưa mặc đẹp hơn cả chị còn chẳng khoe.

Mẹ tôi cười nhưng tôi thấy mắt mẹ ươn ướt. Mẹ ngồi xuống ghế, thở dài.

- Con gái nuôi lớn gả đi là thành con người ta luôn.

Mẹ khóc, tôi khóc theo.

- Mẹ ơi con không lấy chồng nữa đâu, con ở nhà với mẹ cơ.

- Ô hay vợ vẫn nhĩ, thương mẹ thì cho mẹ thằng cháu ngoại để bé là được rồi.

- Huhu không đi đâu.

- Hâm. Nghe mẹ dặn này. Dù là chỗ quen biết nhưng làm dâu thì phải dè dặt nghe chưa. Dọn ra ở riêng thì thỉnh thoảng phải về ăn cơm với ba mẹ chồng. Mẹ không ở cùng con nữa nên phải biết tự chăm sóc cho bản thân và lo cho chồng, nhớ chưa...

Mẹ dặn tôi nhiều điều lắm nhưng tôi chẳng còn nhớ nổi, lúc đó, tôi chỉ ngồi ôm mẹ khóc như một đứa trẻ.

- Thôi đừng khóc, trôi hết phần son bây giờ, bao giờ nhớ mẹ thì lại về chơi.

Tôi ngẩng đầu nhìn mẹ, mẹ đã khóc từ bao giờ. Con gái mà đi lấy chồng thì nhớ mẹ khủng khiếp luôn. Mẹ cười, bảo tôi từ từ rồi sẽ quen, có khi chẳng thèm về chơi với mẹ nữa ý chứ. Hai mẹ con ngồi tâm sự với nhau hết cả buổi sáng, chưa bao giờ tôi ngồi bên mẹ lâu như vậy, nói đủ thứ chuyện trên đời.

.....

Chiều đón dâu mới biết thế nào là nhớ ba nhớ mẹ. Mặc dù cách có một bước chân. Cưới gần nhà nhưng vẫn thấy sao sao ý. Vậy là sau này chẳng còn được ăn cơm mẹ nấu hàng ngày nữa sao? Lúc ra khỏi cổng, tôi khóc nhiều lắm, Thế Anh cuống hết cả lên.

- Thôi không khóc nữa, mai tao xin cho về ở với mẹ một tuần.

- Huhu

- Một tháng vậy.

- Thật á? Hứa đi.

- Ủ húa.

...

Đón dâu xong, khách khứa vẫn vẫn, chỉ còn vài người họ hàng thân thích ở lại. Nó bảo tôi lên phòng mà nghỉ. Tôi bước vào phòng mà trước đây là phòng nó, có hơi ngớ ngàng. Mọi thứ được sắp xếp lại toàn bộ. Có bàn trang điểm, giường đôi giải hoa hồng. Trên tường treo ảnh cưới của hai vợ chồng. Một lữ, chẳng còn nghĩ đến việc gì nữa, tôi nằm luôn xuống giường. Tôi rất dễ ngủ, nằm xuống chưa đầy một phút đã ngủ luôn rồi.

- Ê Nhi, dậy đi.

Tôi mơ màng mở mắt, thấy Thế Anh đang lay tôi dậy, đặt bát gì đó to to lên bàn. Tôi thấy thoải mái hơn nhiều, nhìn xuống dưới, thấy bộ váy lờ xòe đã biến thành bộ đồ ngủ vệt của tôi, tôi lập tức hết hoảng.

- Sao tao lại mặc như thế này?

- Tao thay cho mày đây, mặc cái kia làm con tao chết ngạt à?

- Thật?

- Không tao thì tao để thằng nào thay cho vợ tao, thôi, mày nói nhiều quá, ăn cháo đi.

Mấy hôm nay toàn ăn cỗ chán lắm rồi, nay bát cháo gà làm tôi thêm nhỏ dãi.

- Ăn xong đi tắm rồi ngủ trước đi nhé, tao ra ngoài với các bác.

- Thế tao ăn trong này có sao không?

- Không, tao bảo mẹ rồi, mẹ bảo cứ để mày ngủ.

- Ủ.

Nó định mở cửa ra ngoài.

- À mà này...

- Há?

- Uống ít thôi nhé!

- Ủ, tao biết rồi.

...

Ăn xong bát cháo, tôi tắm giặt rồi trèo lên giường. Ngủ từ chiều đến giờ rồi chẳng ngủ được nữa. Nằm onl Facebook mãi đến tận 11 giờ thì thằng Anh nó đi vào. Theo phản xạ, tôi tắt ngay điện thoại, nhắm mắt giả vờ ngủ. Tôi thấy mọi thứ im lặng kì lạ. Có cái gì đó âm ỉ lướt qua trán tôi, tiếp theo là dòng trầm ấm của nó.

- Ngủ ngon nhé, vợ yêu!

Giật cả mình, suýt trượt tìm mà chết. Nó mở cửa tủ, lấy quần áo vào phòng tắm. Nghe cái tiếng nước chảy mà tim tôi đập thình thịch. Thằng này bị nhập à? Lát sau, nó đi ra, tôi cảm nhận được chân bị kéo. Nó nằm lên giường, sát cạnh tôi. Tay nó lần mò sờ bụng tôi, buồn lắm mà tôi vẫn phải nhin. Được một lúc thì nó không sờ nữa, chuyển thành ôm, rúc vào cổ tôi ngủ đến tận sáng.

Ra chap hơi lung tung nhĩ? Nhưng ta rảnh lúc nào thì ta viết thôi =))) Ta sẽ cố gắng ra thật nhiều chap mới phục vụ mọi người =))) ^^

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ngoại truyện về Thế Anh (1)

Cho phép tao gọi mày là em, Nhi nhé!

Gia đình tôi và gia đình em quen nhau từ khi chúng tôi còn trong bụng mẹ. Tôi thích em, ngay từ thuở côi chuồng tắm mưa, từ lúc hai đứa vẫn còn sưng là tở - cậu.

Tôi thích cái khuôn mặt nhỏ nhỏ đáng yêu của em. Khi còn bé, em là một em bé ngoan, rụt rè và non nớt. Tôi còn nhớ rất rõ có một lần tôi đã đánh tèo mỏ thằng bạn cùng lớp mẫu giáo vì nó dợt tóc em. Tôi bị cô giáo phạt đứng góc lớp, lúc đó, đây được coi là cái hình phạt đáng sợ nhất cho bọn trẻ con chúng tôi, vậy mà tôi không sợ.

Nhi hay cười lắm, em có má lúm như tôi nhưng duyên hơn nhiều. Tôi muốn nhìn thấy em cười mãi như vậy, cái nụ cười khắc sâu trong tâm trí tôi.

Lớn hơn một chút, Nhi thay đổi tính cách rất nhiều, em nghịch hơn, thậm chí có chút đánh đá, nhưng không sao, tôi lại thích em như vậy, có thể tự bảo vệ mình khi tôi không có bên cạnh.

Tôi chờ em đi học, là vì không muốn em đi cùng người con trai khác.

Cái tai nạn lớp 11 đó làm tôi sợ gần chết. Em ngất lịm, máu chảy nhiều, ướt đầm hai bàn tay tôi. Tôi run rẩy bế em lên, đi chẳng rõ phương hướng. Tôi đã tát Hoa một cái, lần đầu tiên, tôi ra tay đánh một đứa con gái. Nhưng tôi không thể để yên cho người đã làm em bị thương. Ngồi chờ ngoài phòng cấp cứu, tôi không ngừng cầu nguyện, thậm chí nếu phải đổi cả tính mạng này, tôi cũng cam lòng. Trời phù hộ, em đã qua khỏi. Và cũng chính vào đây phút ấy, tôi nhận ra, tình cảm tôi dành cho em không đơn thuần là thích, mà là yêu.

Tôi hay trèo sang nhà em lúc em không ở nhà. Lần ấy, tôi bắt gặp tờ giấy có nét chữ xinh đẹp của em.

" Em yêu anh!

#M "

Tôi đau lòng khi đọc được tờ giấy ấy. Em yêu người đàn ông ấy, và chẳng phải tôi..

Tôi quen Thư vì muốn quên Nhi. Nhưng cái tình cảm tôi dành cho em chỉ đơn thuần là của anh trai dành cho em gái, không hơn.

Buổi họp lớp năm đó, em uống rượu, tôi không thể ngăn cản. Cái giây phút em gạt tay tôi ra, tim tôi rỉ máu. Nhưng tôi vẫn thầm quan sát em, chỉ mong sao em dừng cái hành động ngu ngốc đó lại.

Sáng hôm đó, nhìn thấy em và tôi trên chiếc giường trong khách sạn, tôi hận chính bản thân mình. Cướp đi sự trong trắng của em, tôi chẳng biết nói gì ngoài hứa sẽ chịu trách nhiệm. Nhưng, em nói không cần. Là vì người đó hay sao?

Tôi chia tay với Thư, vì chẳng thể nào tiếp tục cái mối tình già đôi ấy. Thư mỉm cười chấp nhận, và tôi cảm ơn em.

Rồi tôi và Nhi làm hòa, lúc đó, tôi rất vui.

Sóng gió sây đến, bác sĩ nói, em có thai. Tôi nhìn em nói ra cái chữ phá ấy mà đau lòng. Cô y tá gọi điện cho tôi, nói em muốn phá bỏ đứa trẻ ấy, tôi gần như điên loạn chạy đến bệnh viện.

Thật may, em không phá, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tôi và em quyết định đám cưới. Em hỏi tôi có yêu em không? Tôi trả lời là có. Lúc đó, em nghĩ tôi nói đùa, cười nhạt tỉnh bơ đáp lại. Lúc thấy em ghen với Thư trong quán cafe chúng tôi hẹn gặp Tuệ, tôi thấy vui lắm. Tôi tỏ tình với em một lần nữa, lần này, em tin là thật. Em khóc, ôm tôi, mắng chửi tôi, nhưng tôi thấy hạnh phúc. Phải chăng em cũng có tình cảm với tôi?

Tôi luôn muốn quan tâm em và con của chúng tôi, hết sức có thể. Ngày tôi biết đó là sinh đôi tôi sướng điên lên mất. Tôi tự hào vì nó là con của tôi và Nhi, là kết tinh tình yêu của chúng tôi nếu em yêu tôi..

Nhiều lần tôi nghe em gọi tôi là chồng. Nhưng tôi chẳng dám hỏi lại, vì tôi sợ, bản thân mình đang tự ảo tưởng.

Cưới được Nhi, tôi vẫn không thể tin được đó là sự thật. Tôi luôn muốn gọi em là vợ, nhưng chỉ dám làm vậy khi em ngủ say..

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15-2: Nhà có thằng chồng sến súa

Tôi tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao. Nhìn đồng hồ giật nảy mình. 8 giờ sáng. Nhìn sang bên cạnh Thế Anh đã không còn. Con dâu mới ngày đầu đã dậy

muộn như thế này còn ra thể thống gì nữa. Vội vội vàng vàng sửa soạn rồi chạy xuống nhà. Nhà cửa trống vắng chẳng một bóng người. Đi vào bếp, Thế Anh đang nấu cái gì đó, khói bốc nghi ngút. Phải công nhận, người ta nói không sai, đàn ông khi vào bếp là quyến rũ nhất. Tôi nuốt nước bọt cái "ực", đứng dựa vào tường ngây ngốc ngắm nó.

- Dậy rồi à?

- A!!!

- Cần thận.

Tôi giật mình, bước hụt, suýt chút nữa ngã dập mặt. May sao có thằng Thế Anh kịp thời kéo lại.

- Làm tao hú hồn, đi đứng kiểu gì đấy? Nhờ có chuyện gì thì sao?

- Tại mày tự nhiên gọi tao mà.

- Hồn mày treo ngược cành cây sao? Đứng đấy từ bao giờ mà không nói gì cả?

- Mày... mày bắt nạt tao nhé! Hicc

- Thôi tao xin, ngồi xuống ăn sáng đi, rồi tao chở đi siêu thị mua đồ. Tao nấu bún riêu đấy.

- Bố mẹ đi đâu rồi?

- Công tác gấp, vào trong Nam.

May quá bố mẹ chồng không có ở nhà, không thì ngủ dậy muộn thế này có mà ăn chửi sấp mặt ý chứ chả đùa. Tức tức nó nhưng cũng ậm ực ngồi xuống ăn. Nó nấu ăn ngon lắm, còn tôi chẳng biết làm gì cả.

- Ê mày hay tao đi học nấu ăn nhé!

Nó ngẩng đầu nhìn tôi, sau một giây khó hiểu, nó mới trả lời.

- Học làm gì cho một người ra, tao nấu cho mày ăn là được rồi.

- Nhưng mày còn phải đi học mà, nấu mãi được à, là vợ cứ để cho chồng hầu mãi chắc.

- Chấp nhận là vợ tao rồi à? - Nó cười nhả nhổ trên tôi.

- Thằng điên.

Quay lại cái vẻ nghiêm túc, nó đặt ly sữa về phía tôi.

- Không cần, tao tìm người giúp việc rồi, còn việc nhà nữa, mình mày sao làm hết.

- Có cần không, mày vẫn đang đi học mà, cứ xin tiền ba mẹ mãi chắc.

- Tao không lấy tiền của ai cả, mày cứ yên tâm, tao đủ khả năng lo được cho mày và con.

.....

Ba mẹ chồng tôi mua cho chúng tôi căn nhà nhỏ ở mặt đường. Nói là nhỏ thôi chứ hai người ở còn vẫn rộng lắm. Ông bà tính cũng thoáng. Vợ chồng mới cưới mà, cần không gian riêng tư.

Khóa cửa nẻo cẩn thận cho mẹ thì chúng tôi ra siêu thị. Nhà chỉ có xe máy thôi nên nó bảo đi tạm. O cái thằng này hay nhỉ, không đi xe máy thì đi bộ à.

- Cuối tháng này đổi sang ô tô nhé.

- Hà? Tiền đâu mà mua?

- Không lo, tao có, mua xe trả góp.

- Mày ở đâu mà nhiều tiền thế? Mà đi xe máy được rồi, mua làm gì?

- Tiền của tao, mua xe để đèo mày đi đâu cho tiện, đi xe máy nguy hiểm lắm. Yên tâm, trả góp thôi mà.

Từ khi mang thai, toàn mặc váy, đi xe máy kể cũng hơi bất tiện thật. Lại còn thêm mấy vụ tai nạn xe máy nữa, dù sao cũng nhiều hơn ô tô, nghĩ là thấy sợ.

- Ủ, nếu mày thấy cần thiết thì mua cũng được, chẳng mất gì cả.

Tôi chỉ cần mua mấy đồ dùng cá nhân linh tinh thôi nên nhanh lắm. Thấy thời gian vẫn còn sớm nên chúng tôi đi dạo quanh mấy vòng, tình cờ gặp được Thư. Chợt nhớ tới hôm cưới, em không đến. Em đi với một người con trai, nhìn cũng sáng sủa ra phết. Thế Anh không nhìn thấy nên tôi cũng chẳng nói gì. Nó kéo tôi vào gian quần áo trẻ em.

Nói thật bây giờ quần áo trẻ em còn nhiều hơn cả của người lớn. Dù kiểu, đủ màu sắc, chất liệu. Đáng yêu chết mất, chỉ muốn quất hết mang về thôi. Thằng Thế Anh nó sung lắm, cái gì cũng ngắm ngấm sờ sờ. Chỉ xem thôi chứ có mua đâu, chưa tính toán gì hết cả. Lấy chồng rồi là phải biết nghĩ, mẹ tôi dạy thế. Còn nhiều khoản phải chi tiêu lắm, nên phải quyết định thật kĩ.

Về đến nhà, nó giúp tôi dọn đồ. Nhà này giá rẻ mà cũng đầy đủ tiện nghi. Có hai phòng ngủ. Một phòng cho tôi và Thế Anh, một phòng cho hai đứa trẻ. Các bà lo xa quá, còn lâu chúng nó mới ngủ phòng riêng. Tôi và Thế Anh ngủ chung cũng chẳng sao cả. Đằng nào chuyện ấy chả làm rồi, ngày trước cũng toàn nằm chung với nhau có sao đâu. Cái chuyện vợ chồng ngủ riêng chỉ có trong ngôn tình, nhưng mà ngoài đời, nó phi thực tế lắm. Chỉ mong sao nó đừng làm cái hành động truy tìm hôm qua thôi. Quần áo nhiều quá mà tôi thì lười, nên bảo nó vào gấp chung cho vui. Nhìn thấy quần áo nên nó nhớ đến lúc ở siêu thị hay sao ý, chợt nó hỏi.

- Mấy bộ quần áo trẻ con đáng yêu nhỉ?

- Ủ, mà mày thích con trai hay con gái?

- Con gái thì hơn, để nó đáng yêu giống mày.

Ngập trong thính ạ. =)))

- Hâm, tự đừng sến v*ì.

- Kệ chứ, tao nói thật mà.

Tôi chỉ biết cười cười nhún vai.

- Tùy mày, thật hay không chỉ có mày biết.

...

Chiều, Thế Anh có tiết nên phải đến trường.

- Đi nhé!

- Ủ.

- Chẳng muốn xa mày tẹo nào cả.

- Hâm, sến nó vừa thôi.

- Thật mà, hôn tạm biệt tao cái đi.

- Không.

- Thay con hôn thôi mà. Nhé, mẹ nó chẳng thương bố nó gì cả.

Thấy nó cứ bịn rịn mãi không chịu đi, tôi cũng đánh liều chụt một cái. Nó cười toe toét, hỏi tôi chiều muốn ăn gì rồi mới rời đi. Đóng cửa lại, tim đập thình thịch. Gớm, đi học một buổi thôi mà cứ như chia xa cả thế kỉ ấy, sến súa như phim hàn xèng. =)))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Gọi là chồng

Chiều chiều nó về sớm, rủ tôi đi chợ cùng. Lần nào cũng vậy, tại nó đẹp trai nên các bác các cô cứ sờ lời mời nọ mời kia, bỏ mặc tôi luôn. Lúc về, tôi dỗi, không thèm bắt chuyện với nó. Nó bây giờ quá rõ tôi rồi, chỉ mấy câu nịnh là tôi hoàn toàn hạ ngục.

- Thôi nào, mẹ nó hâm lắm rồi đấy, anh đây chỉ thương mình mẹ nó thôi!

Thằng này lại ăn phải bả sến rồi đấy!

- Mày giận là tao buồn lắm đấy.

- Hai đứa khuyên mẹ hết giận ba nha.

...

Thằng này chẳng được gì ngoài cái dẻo miệng cả. Tôi thua, lại vui về về nhà với nó. Hôm nay tôi và nó cùng vào bếp, tất nhiên nó sẽ là bếp chính, tôi chắc là lao công, toàn làm mấy cái việc linh tinh vớ vẩn. Cái không khí này quen quen nhỉ? À, đúng rồi, là gia đình, một gia đình nhỏ hạnh phúc.

Tối, đi ngủ, nó ôm tôi, là tôi bảo nó. Không có cứ như thiếu thiếu cái gì ấy, khó ngủ. Tôi nghĩ chắc tôi mang thai nên mới như vậy. Mới ngủ được một lúc thôi thì tỉnh dậy, không ngủ được nữa, tôi thêm ăn cái gì chua chua. Tôi chẳng hiểu bản thân mình, toàn thêm ăn linh tinh vào buổi tối. Tôi khề cựa mình, rất nhỏ, nhưng đủ làm nó thức giấc.

- Mày chưa ngủ à?

- Ừ, chắc lạ nhà không ngủ được.

Nó " Ừ " rất nhẹ, rồi rời giường. Tôi tưởng nó đi vệ sinh, nhưng một lúc sau, nó quay lại với một đĩa cóc. Khỏi phải nói, tôi vui như thế nào.

- Sao mày biết tao đang thèm cái này?

- Mẹ nói mày hay thèm mấy cái thứ này buổi tối nên tao mua trước. Mà lần sau muốn ăn thì nói, đừng giấu tao nhé, tao sẽ mua cho mày.

Tôi nghe nó nói, thấy ấm lòng. Tôi gật đầu. Ăn xong, nó dọn bát, tôi rửa tay trèo tót lên giường. Nó trèo lên ngay sau tôi, sờ lờ đề nghị.

- Lại đây tao ôm một cái!

Tôi nghe lời, sà vào lòng nó.

- Mày thương tao không? _ Tôi thấy trong phim hay có mấy cảnh như vậy, tôi thử làm màu với nó.

- Ừ thương.

- Nhiều không?

Tôi nằm gọn trong lòng nó, nó xoa đầu tôi, thơm nhẹ tôi.

- Nhiều.

- Nhiều là như thế nào?

- Mày là cả thế giới của tao.

Hạnh phúc chính là như thế này.

Tôi cảm thấy mình là người may mắn nhất trên đời, lấy được người đàn ông tuyệt vời như vậy.

Hôm sau, bác giúp việc lên rất sớm. Bác hơn 40, thoát nhìn nhân hậu lắm. Bác có cảm tình với tôi, cả buổi sáng cứ riu rít trò chuyện. Thế Anh hôm nay được nghỉ nên ở nhà, chẳng đàn đúm bạn bè gì cả. Tối, ba mẹ chồng gọi chúng tôi qua ăn cơm.

Đây là bữa cơm gia đình đầu tiên khi lấy nó, tôi hơi hồi hộp một chút. Ba mẹ bảo tôi cứ tự nhiên, là con cái trong nhà hết rồi. Tôi cũng thả lỏng hơn nhiều, tự nhiên hết mức có thể. Cái bữa cơm trôi qua cũng được coi là tạm ổn. Ăn xong cả nhà ra ngoài phòng khách, trên TV đang chiếu chương trình về động vật. Đến đoạn con vượn lông lá trèo cây, nó vỗ đùi cười ha hả.

- Eo mày nhìn kia, co kia giống mày ghê.

Tôi giật cả mình, quát nó.

- Hâm à? Bố mẹ cười cho bây giờ?

- Nhưng tao thấy giống mày quá.

- Ở cái thằng này, ăn nói vớ va vớ vẩn, mà hai đứa sấm làm ba làm mẹ rồi, cứ sung mày tao với nhau mãi à?

Mẹ tôi lắc đầu.

- Không mày tao thì xưng gì hả mẹ?

- Ô hay thằng này, mẹ thấy bây giờ bọn trẻ toàn xưng là vợ chồng. Chúng mày bằng tuổi, xưng hô thế cho đỡ ngại.

Tôi im lặng, cảm thấy ngại đã man, mẹ tôi lại tiếp tục nói đến vấn đề nhạy cảm khác.

- Mà này, mẹ bảo, hai đứa có làm không đấy?

- Dạ? _ Tôi ngơ ngác.

- Làm chuyện vợ chồng ý, ba tháng đầu đừng có mà làm, không ảnh hưởng đến cháu mẹ, nghe chưa?

Thế Anh nó ho sặc sụa, tôi thì đỏ ửng cả mặt. Mẹ chồng cũng vui tính ghê, đem chuyện này nói ra dễ như ăn cháo.

Ngồi thêm một lúc nữa thì chúng tôi về. Đến nhà, tôi chẳng nói với nó một câu. Nghĩ lại, thấy mẹ tôi nói cũng đúng, chả nhẽ vợ chồng suốt ngày sung mày tao, để thiên hạ nó cười vào mặt cho à. Vào nhà, nó hỏi.

- Mày tắm trước hay tao tắm trước?

-....C..Chồng...

- Hà? _ Nó há hốc mồm.

Đây là lần đầu tiên tôi gọi nó như vậy khi chỉ có hai chúng tôi. Thấy ngại ngại kiểu gì í.

- Thì không nghe mẹ nói à? Cứ mày tao mẫu thiên hạ cười cho vào mặt. Mà có chồng đẹp trai tài giỏi sừng bò m* ra, ngại gì mà không khoe.

Nó "ừ" rồi đi lấy quần áo, huyết sáo bay vào nhà tắm.

[Lời tác giả]

Tao càng ngày càng nhạt phải không các mày? "-"(

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Mất con

Gần đến ngày sinh, tôi hồi hộp ghê lắm. Thịnh thoảng cuối tuần Thế Anh hay chở tôi đi mua quần áo cho em bé, vui không tả được. Hai đứa đều là con gái, dĩ nhiên ba nó vui nhất, cái gì cũng mua màu hồng.

- Sao cái gì anh cũng mua màu hồng thế?

- Con gái mà, mặc màu hồng cho xinh.

- Mặc để thành cục đất hồng à? Sao không mua màu trắng màu vàng ý.

- Kệ đi, anh thích màu hồng.

Tôi chịu, không tranh cãi nữa, lượn một vòng rồi về nhà ngủ cho sượng.

Sáng hôm sau, tôi nhớ là có đặt một cái áo cho con trên mạng, phải ra bưu điện gần nhà lấy nên tôi dậy rất sớm. Bác giúp việc ở lại đây luôn rồi, bác làm cho tôi bát cháo.

- Sướng nhất là cháu đấy, chồng cháu hôm nào cũng dậy sớm nấu cháo cho cháu rồi mới đi.

Tôi cười hạnh phúc.

- Cháu bảo hôm nay cháu đi lấy cái gì mà, có cần bác đi với không?

- Dạ thôi, ở ngay bưu điện ngoài đầu đường ý mà, đi một tí là ra.

- Ủ, thế cháu đi nhanh rồi về, bây giờ còn sớm nên ngoài đường vắng, tiện hơn.

- Vâng ạ.

Tôi đi bộ ra cái bưu điện gần nhà, ở thì đường sáng sớm vắng thật, không khí trong lành nữa. Chợt, tôi gặp Thu. Em cười với tôi, tôi cười lại. Rồi không biết thế nào, em ra tay đẩy tôi.

- Chị, chính chị là người cướp đi tất cả của tôi, chị không đáng được hạnh phúc.

Tôi ngã huych xuống đất, cảm giác đau nhanh chóng lan ra khắp cơ thể. Tôi chảy nhiều máu, tim đập nhanh hơn.

- Thu...làm ơn, làm ơn...cứu con...chị...

Mặt mày em tím tái, mặc tôi tha thiết cầu xin, em quay lưng bước đi thật nhanh. Tôi đau quá, trán rịn mồ hôi, hít thở cũng khó khăn. Tôi lần mò tìm cái điện thoại. Mở khóa màn hình, vào điện thoại, nhấn phím một. Chỉ đơn giản vậy thôi mà tôi loay hoay gần một phút. Mồ hôi túa ra, đau đớn lan rộng khắp cơ thể, máu chảy ngày càng nhiều. Tôi bắt đầu khóc. Tôi sắp không chịu nổi nữa rồi. Điện thoại vang lên tiếng của Thế Anh.

- Alo, có chuyện gì thế?

Bằng chút sức lực cuối cùng, tôi cố thều thào vào điện thoại.

- Chồng...cứu...em và...con...

Tỉnh dậy, khung cảnh một màu trắng xóa. Cơ thể đau nhức. Tôi vô thức đưa tay xoa bụng. Con tôi đâu rồi? Tôi lần mò tìm quanh, nhưng không thấy nó đâu cả. Bắt đầu hơi sợ sợ. Tôi gọi lớn.

- Có ai ngoài đó không?

Một lúc sau, cô y tá đi vào.

- Con tôi đâu, con tôi đâu rồi, nó đâu rồi hả?

Tôi nắm áo y tá, run lẩy bẩy. Lạy trời, đừng xảy ra chuyện gì mà.

- Con của cô đang ở phòng trẻ sơ sinh, lát nữa tôi sẽ bế bé vào.

Tôi thở phào, đúng lúc đó Thế Anh đi vào. Tôi thấy anh đặt âu cháo xuống bàn.

- Ba mẹ vừa mới về, em ăn cháo đi cho nóng.

Tôi thấy anh cứ bình thản kiểu gì ý, không vui khi được làm ba à?

- Sao anh không vui à? Hay anh không thích hai đứa con gái?

- Nhi...

- Sao ạ?

- Anh là một người cha tồi phải không?

- Sao ạ?

- Anh xin lỗi, anh không tốt, bác sĩ chỉ cứu được em và một đứa thôi, còn...bé sau...không cứu được...

Choang, bát cháo trên tay rơi xuống đất, lấp ba lấp bấp.

- Cái...cái...gì cơ?

- Anh xin lỗi, anh là người ba tồi, không thể cứu được con của chúng ta...

Chắc tôi điên mất.

- Không, không thể như vậy, tại sao chứ? Là cô ta, cô ta đã làm ra.

- Em đang nói cái gì vậy?

- Cái Thư, cái Thư đã đẩy em.

- Em đừng nói linh tinh, nó làm gì có ở đó.

- Thật mà, chính nó đẩy em, chính nó giết chết con em. Em phải tìm nó, giết nó.

- Em bình tĩnh lại đi, em điên rồi, nhìn anh này, chúng ta vẫn còn một đứa mà, xin em đấy, đừng như vậy, anh sợ lắm.

Tôi không thể chịu đựng được nữa rồi, tìm tôi đau nhói, mắt con sao? Thật à? Tôi bắt đầu khóc, anh ghi chặt tôi trong lòng.

- Em nói thật mà, tại sao anh không tin em, không tin em.

Dù tôi nói thế nào anh cũng không tin. Tôi khóc hết nước mắt, mệt là rồi thiếp đi.

Tỉnh dậy, sắc trời đã tối. Anh nằm gục mặt xuống giường, nắm chặt tay tôi. Nhìn sang bên cạnh, có cái gì đó ngo ngoáy. Là con tôi. Tôi cố gắng ngồi dậy, bế con vào lòng, nhẹ nhàng nhất có thể. Bé đang thức, mở đôi mắt to tròn nhìn tôi, cái tay ngo ngoáy. Tôi lại khóc. Nó giống ba nó quá, nhất là cái môi. Cảm giác thiêng liêng ấy, tôi sẽ không thể nào quên...

- Mẹ xin lỗi, xin lỗi con rất nhiều, mẹ không thể cứu được em con...Nhưng đừng lo, mẹ sẽ yêu thương con, bằng tất cả những gì mẹ có...

Tôi đặt nụ hôn vào trán con, bé cười. Tôi tự nhủ mình phải vượt qua, để có thể bước tiếp, bên cạnh gia đình nhỏ của mình...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Vượt qua

Sau một tuần thì tôi được xuất viện về nhà.

...

" Mẹ, sao mẹ không cứu con? "

" Mẹ, con lạnh, con sợ lắm! "

" Con chết uan uổng quá. "

" Mẹ ơi, mẹ ơi, con phải đi rồi, tạm biệt mẹ..."

- Khôngggg, đừng, đừng mà...

Cạch!

- Anh đây, bình tĩnh lại đi!

Tôi tỉnh giấc, trán ướt đầm mồ hôi. Cái giấc mơ quá đổi chân thực làm tôi hoảng sợ.

Anh ôm tôi vào lòng, vỗ an ủi tôi.

- Đừng sợ, chỉ là mơ thôi. Có anh đây rồi!

- Huhu, con bé, con bé nói nó lạnh, nó đang sợ lắm.

- Nghe này, đó chỉ là mơ thôi, đừng dọa anh mà.

- Anh, em sợ, sợ lắm.

- Đừng lo, có anh ở đây rồi, đừng sợ.

...

Giấc mơ ấy cứ quanh quẩn trong đầu tôi, khiến đêm nào tôi cũng không thể yên giấc. Hôm nay đầy tháng con tôi. Mẹ tôi làm mấy mâm cơm mời các cô các bác. Tôi không thể chịu được khi nhìn thấy nhiều người, chẳng hiểu sao lại như vậy. Tôi chỉ muốn ở một mình trong phòng, cả ngày không gặp một ai, chỉ quanh quẩn chơi với con. Bé con ngủ say mà vẫn nhay lăm, đặt xuống một cái là khóc ngay. Cái miệng bé chúm chím hồng hồng, thom thom mùi sữa. Sau bao thời gian suy nghĩ, tôi và Thế Anh đã quyết định đặt cho bé cái tên thật đẹp - Hà Anh.

Hà Anh giống ba, giống đến từng chi tiết. Ba thương bé lắm, học vẽ là chơi với bé ngay. Tôi biết, khi em bé mất, Thế Anh cũng đau khổ rất nhiều. Tôi dặn mình phải thật cố gắng để vượt qua, không thể làm gánh nặng cho anh thêm nữa.

Anh làm thêm công việc chụp ảnh cưới, lương cũng tạm ổn. Tôi đã hiểu được lý do vì sao anh có tiền đổi xe, có tiền lo cho gia đình chúng tôi đầy đủ nhất có thể. Một năm nữa, anh ra trường rồi, sẽ trở thành một bác sĩ giỏi, có tiền đồ sáng lạn, chẳng như tôi.

50 ngày bé con mất, tôi làm mâm cơm nhỏ. Các bác sau khi biết được chuyện của tôi, khuyên tôi đi điều trị tâm lý. Tôi đồng ý. Thế Anh sợ tôi vất vả, anh mời bác sĩ riêng về nhà, là người quen của anh. Bác sĩ tên Đức, hề rảnh là anh lại đến nói chuyện với tôi. Anh kể anh yêu một cô gái, nhưng cô ấy vẫn không thể nào quên được mối tình đầu của mình. Trong lúc không kiểm soát được bản thân, anh đã cưỡng hiếp cô. Anh hối hận, nhưng không thể chuộc lỗi vì cô ấy đã đi xa. Tôi không biết đi xa có nghĩa là gì, là mất hay rời khỏi, tôi chỉ biết, anh yêu cô gái ấy, rất nhiều.

Sau gần sáu tháng điều trị, cuối cùng tôi cũng đã vượt qua, trở về là tôi của trước kia. Tôi bắt đầu tập chăm sóc con, vì thời gian điều trị Thế Anh gửi bé cho hai bà chăm sóc. Thiết thời cho nó quá, bảy tháng mà được mấy lần uống sữa mẹ. Mấy tháng không gặp con bé, tôi nhớ chết mất. Nhưng chẳng ngờ, nó lại không theo tôi.

Oa...oa...oa...

Con bé gào ầm lên, nhất quyết không chịu để cho tôi bế.

- Ngoan nào, mẹ thương.

Trời ơi, nó còn khóc to hơn trước, vuron tay đòi ba nó bế. Tôi chẳng đỡ được, phải trả lại cho Thế Anh.

- Đấy, trã, đây không thêm, khóc gì mà khóc ghê thế.

Sang ba nó là nó nín luôn, chẳng khậm khạch gì nữa. Nó nhìn tôi, mắt vẫn còn nước, cũng không chịu được.

- Đậu sao thế, mẹ mà, sao lại khóc, ba thương Đậu, mẹ cũng thương Đậu mà.

Anh lau nước mắt cho con bé, dỗ dành.

- Ra mẹ bế nha, ngoan ba mới thương.

Nó nhìn tôi, kiểu không muốn nhưng vẫn phải chấp nhận ấy. Nghe ba như bị bỏ bùa. Khậm khạch một tí rồi lại cười toe toét. Phải nói Đậu đáng vô cùng, nhất là lúc con cười. Tối, phải ba ru mới ngủ. Mẹ thì đừng hòng, đợi bao giờ mẹ chán trã ba mới ngủ.

Ngày mà bạn tập đi, ba bạn cất hết mấy cái đồ chơi của bạn để đỡ nguy hiểm. Mà bạn lười như hủi, đi được mấy bước lại ngồi phịch xuống. Bạn nhìn xung quanh tìm đồ chơi, không thấy là hết um lên, đánh đá chỉ ba mới mắng được. Quần áo nếu không phải màu hồng thì nhất định không cho mẹ mặc. Cái này thì phải cảm ơn Thế Anh, ngày trước mua toàn đồ màu hồng, bây giờ thấy hữu ích phết.

Đợt này anh bận, tôi mới về, nhưng vẫn quan tâm tới bé và tôi. Thịnh thoảng cũng mua quà cho hai mẹ con. Ba bạn tâm lý lắm nhé, toàn mua cho tôi mấy cái váy mà tôi đang định đặt trên mạng. Mà sao ba bạn biết nhì, hay anh theo dõi tôi?

Hôm nay sinh nhật một tuổi Hà Anh, cũng là giỗ đầu của Kim Anh, em con bé. Cả nhà tôi ra thấp cho con bé nén hương. Lần đầu tiên tôi được gặp con bé. Một người mẹ không gặp được con mình lần cuối, thậm chí vì sợ, chưa một lần dám ra thăm con, thật đáng xấu hổ. Nghĩa trang này mới xây nên khá vắng vẻ. Thắp hương xong, Thế Anh bế Hà Anh ra trước, để tôi ở lại. Nhìn tấm bia đá lạnh lẽo khắc cái tên Hoàng Kim Anh, cổ họng tôi nghẹn đắng.

- Mẹ xin lỗi, bây giờ mới ra thăm con được. Mẹ là người mẹ tồi, phải không? Chắc con thấy sợ lắm. Mẹ xin lỗi, xin lỗi con nhiều con nhiều lắm. Đừng giận mẹ nha. Xin con hãy tha thứ cho mẹ, vì mẹ không thể đem con đến thế giới này...

Ánh nắng nhàn nhạt của buổi sáng lan tỏa khắp nơi, tôi ngửa đầu lên trời, ngăn cho nước mắt không chảy xuống. Có bàn tay ấm đặt lên vai tôi.

- Về thôi em, con chắc chắn sẽ vui khi thấy em hạnh phúc.

Tôi mỉm cười, nhìn anh gật đầu. Đứng dậy, tôi nhìn lần cuối tấm bia đá khắc tên con.

" Mẹ yêu con, mãi mãi. "

Rặng cò lồi đi xanh rờn, đung đưa theo gió. Chúng tôi bước vào xe. Hà Anh vươn tay đòi tôi bế. Tôi thơm má con, khẽ cười.

- Được rồi, chúng ta sẽ đi về tổ chức sinh nhật cho bé Đậu nha.

Hà Anh một tuổi rưỡi, đi rất vững rồi, cũng bắt đầu nói rõ chữ. Điều quan trọng là bạn ấy nghịch rất khỏe. Nhớ trước đây, lần đầu tiên gọi, bạn gọi bố. Tôi ghen tị lắm ý, dỗi anh luôn. Tôi anh về, anh bế con vào cho tôi bế, định dỗ tiếp cơ, nào ngờ đâu bé gọi mẹ. Sướng không tả nổi. Còn bây giờ Đậu hư không tả được, chỉ phá là giới thôi. Ba mua cho búp bê, nó bẻ đầu rồi lột hết quần áo vứt đi, gấu bông thì giật cho đứt chỉ, bao nhiêu cũng phá không vừa. Thế mà ba chiều nó lắm, phá là lại mua. Tôi đã nhắc bao nhiêu lần rồi mà không nghe, nhiều lần còn giấu tôi mua đồ chơi cho con bé.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hà Anh

Hà Anh, con lại làm hỏng đồ chơi rồi nhét vào tủ quần áo giấu mẹ hả?

Đậu hai mắt long lanh, tỏ vẻ vô tội nhìn tôi.

- Đâu có đâu, con chuột nó tha vào xong đồ tội cho Đậu mà. Mẹ Nhi đánh đít con chuột ý.

Bạn năm nay năm tuổi rồi, đúng con ba Thế Anh, láu cá ra phết.

- Còn muốn đồ tội hả? Chuột nào làm hỏng đồ chơi của con.

- Không, Đậu không làm, chuột mà, mẹ Nhi không tin Đậu, lát ba về Đậu mách ba.

- Con giỏi, giỏi lắm.

- Có chuyện gì đấy? Hai mẹ con lại cãi nhau à?

- A, ba về, ba bảo con nói với mẹ là đồ chơi bị chuột làm hỏng, con nói rồi mà mẹ Nhi không tin.

Con bé hồn nhiên ôm cổ ba, nũng nịu nói, khiến tôi giật tím mặt. Tôi trừng mắt nhìn anh.

- Chết, ba quên chưa cất xe, đợi ba cất đã nhé!

- Ba ưi, đang nói với Đậu cơ mà, sao ba đi đâu vậy ba?

Anh chạy vội xuống cầu thang, suýt thì ngã.

- Đợi một tí, ba lên ngay mà.

...

- Đậu, ra đây mẹ bảo.

Con bé ngoan ngoãn ngồi xuống giường.

- Dạ?

- Đừng nói dối mẹ biết không, con nói thật thì mẹ con có thể xem xét, còn nói dối thì mẹ không chấp nhận được.

- Con...xin lỗi mẹ.

- Mẹ dặn, Đậu là con gái, không được phá đồ chơi như thế nữa, sẽ thành đứa trẻ hư, biết không?

- Dạ, lần sau con không tái phạm nữa. Con xin lỗi mẹ, mẹ tha thứ cho con nha?

- Con ai mà dẻo miệng thế không biết, thôi, xuống bác Hồng cho con ăn bánh nhé!

- Thật hả mẹ?

- Ủ.

Nó nhảy lên hôn chụt vào má tôi.

- Con yêu mẹ nhất nhà ý.

...

Bây giờ phải xử đến thằng chồng. Thụt thà thụt thò ở cửa sau không dám vào.

- Anh làm gì đấy?

- À...anh tìm con...mèo, nó vừa lên vào cửa sau. Khéo con bị dị ứng.

- Ở khu này làm gì có ai nuôi mèo.

- Ở chắc nó đi lạc...anh không biết.

- Ủ, vào phòng nói chuyện với em một tí.

- Hà, đợi anh nhé, anh tìm được nó đã.

- Kệ, tìm sau, chỉ năm mười phút thôi.

- Ủ...đi...

- Anh biết cô giáo Đậu vừa gọi điện hôm qua nói rằng con lại phá đồ chơi trên lớp, đúng không?

- Hà? À...ừ...

- Sao anh không nói với em? Nếu cô không gọi cho em thì anh bao che con bé mãi à?

- Khôn, anh...quên thôi mà. Dạo này công việc ở bệnh viện nhiều quá.

- Anh biết lần thứ mấy rồi không? Đi học thì phá trên lớp, về nhà thì phá ở nhà. Còn ra cái thể thống gì nữa.

- Con bé quá, nghịch một chút chắc không sao đâu.

- Không sao mà được à? Chưa hết, mới 5 tuổi, anh đã dạy con nói dối. Bé nó phá đồ chơi mọi lúc mọi nơi thế này, lớn lên còn phá cái gì nữa. Tất cả tại anh chiều nó quá đấy.

- Thôi thôi anh xin, vợ bớt giận, lát anh bảo con xin lỗi em nhé, anh sai rồi. Anh đền vợ. Lần sau anh không dám nữa.

- Anh lúc nào cũng hứa hết, nhưng có làm được đâu.

- Lần này anh làm được mà, tha cho anh, nhé!

Anh bắt đầu cù tôi. Một đứa có cái máu buồn toàn thân như tôi làm sao mà chịu được cơ chứ.

- Bỏ ra, buồn quá, hi hi hi.

- Tha cho anh, nhé!

- Nào đừng, buồn quá, bỏ tay ra, hihi.

Cạch! Cửa mở ra.

- Ba mẹ chơi trò tạo em bé sao?

Tôi và anh đều nhìn nhau ngơ ngác.

- Cho con chơi với nhé!

...

Tâm hồn trẻ thơ =.=

T_T

Hôm nay là chủ nhật, siêu thị gần nhà có chương trình giảm giá. Đồ con ngủ trưa xong, tôi thật nhẹ nhàng mở cửa.

- Mẹ Nhi đi đâu đấy?

Giật cả mình, nhỏ vậy rồi mà con bé vẫn phát hiện là sao?

- À, mẹ đi ra ngoài uống nước.

- Mẹ nói dối nhé, mẹ còn cầm túi sách theo kìa.

- Ủ thì mẹ xuống siêu thị mua nước.

- Thật hả mẹ? Cho con theo với. Hôm qua mẹ bảo cho con đi siêu thị mà, mẹ không được nuốt lời đâu đấy.

- Nhưng mẹ chỉ đi một tí là về mà.

- Thế cứ cho con đi cùng nha, con hứa sẽ không đòi mua gì cả. Đi, nha mẹ...

Thật sự là nhìn mặt với cái giọng điệu cầu xin của con bé, tôi không thể nào cưỡng lại được.

- Ủ, nhớ đấy.

- Dạ, con yêu mẹ Nhi nhất trên đời.

Bạn ấy hôm nay ngoan thật, chẳng đòi hỏi gì cả. Đến gian hàng gấu bông, bạn giựt tay áo tôi, chỉ lên tấm bảng.

- Mẹ Nhi ơi mẹ Nhi, cô giáo ở nhà trẻ dạy con đánh vần rồi đấy. Con đánh vần cho mẹ nha. Gi a m giam hoi giam, gi a gia sắc giá, th u thu sắc thú b ông bông, giam giá thú bông. Mẹ thấy Đậu giỏi không nè.

Tôi xoa đầu con.

- Đậu của mẹ giỏi lắm.

Bé không nói gì nữa, kéo tay tôi đi.

Đến gian bán búp bê, hai mắt bé sáng rực.

- Mẹ ơi đợi con một tí nhá, con xem chút xiu thôi à.

Nó chạy lại cửa kính, nhìn con búp bê chăm chăm. Thấy con thích, tôi mới lên tiếng.

- Đậu thích à? Mẹ mua cho Đậu nhé?

Con buồn buồn, nhìn tôi.

- Thôi, con hứa với mẹ rồi mà. Không mua đâu ạ.

Nó từ chối đấy. Nhưng cái bản mặt cứ như tát vào lời nói của nó vậy. Tôi tặc lưỡi.

- Cái này mẹ tự mua cho Đậu mà, được chưa?

- Thật sao mẹ? Con yêu mẹ nhất nhà.

Bé Hà Anh dạo này không phá đồ chơi như trước nữa rồi, tôi quyết định thưởng cho con gấu bông mới. Định bước vào phòng, tình cờ nghe ba con nó nói chuyện.

- Đó, Đậu làm như lời ba dặn nhé. Mẹ mua cho Đậu búp bê nè, còn dẫn Đậu đi ăn kem ly nữa, ba thấy Đậu giỏi hông?
- Ủ, thấy chưa? Nghe ba cấm có sai.
- Dạ, lần sau ba lại chỉ cho con nữa nha, con muốn mua thỏ hồng.
- Ủ.
- Yeah, con yêu ba nhất

...

Tôi sốc toàn tập, từng tuổi này còn bị con cho ăn quả lừa to đùng, chẳng biết kiếp trước tôi ăn ở kiểu gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Cho Hà Anh một đứa em trai

CẢNH BÁO: CHƯƠNG NÀY CÓ CẢNH H, ĐỀ NGHỊ CÂN NHẮC TRƯỚC KHI ĐỌC!

- Nhi, cho anh, được không?
- Em xin lỗi, em chưa sẵn sàng.

Tôi nghe tiếng anh thờ dài.

- Ủ, thôi, ngủ đi.

...

Tôi và anh ngủ chung thì chỉ đơn giản là ngủ chung, anh chỉ ôm tôi, và ngủ. Hôm nay anh nằm quay lưng lại với tôi, không còn cái siết tay hằng đêm nữa, tôi thấy trống trải, thiếu thiếu cái hành động đã quen thuộc trong suốt nhiều năm..

Tôi và anh đưa Hà Anh về nhà ông bà nội ăn cơm. Ông bà thương nó lắm, lần nào cháu về cũng tít ta tít út hết cả. Đạo gần đây, ông bà cứ thúc giục, khuyên nhủ tôi sinh thêm một đứa con trai cho vui cửa vui nhà.

- Mẹ không biết đâu đây, tháng sau không có gì là chết với mẹ.

Anh nhú mày, nói với mẹ.

- Không được, con bận lắm, có Hà Anh là vui cửa vui nhà rồi.
- Ở cái thằng này, vớ vẩn, có một mình con bé chơi cũng chán, không phải lo, không chăm được mang về đây mẹ chăm cho.

Làm như tôi là cái máy để không bằng ý. Kiểu muốn đẻ nhét tiền là lời ra ngay. Ủ thì mẹ tôi cứ nói vậy, anh chỉ giấu giấu điểm điểm bao che cho tôi, nào ai biết tất cả là lỗi của tôi. Tôi chưa sẵn sàng làm điều ấy.

Gần tám giờ chúng tôi về. Hà Anh ngồi ghé sau với tôi.

- Mẹ ơi mẹ cho Đậu em trai nhé, chơi một mình thì buồn lắm.

Tôi nhìn con, cái ánh mắt ngây thơ của con làm tôi phì cười, tôi vô thức gật đầu.

- Ủ, sẽ cho.

Anh quay ra nhìn tôi, nhưng rất nhanh lại quay đi. Bầu không khí trong xe trở nên căng thẳng. Dĩ nhiên, chỉ có tôi và anh nhận ra điều đó.

Suốt dọc đường đi, tôi cứ mãi mê suy nghĩ về việc ấy. Liệu tôi làm vậy có quá đáng không nhỉ? Anh là chồng tôi, vậy mà tôi không cho anh chạm vào. Chắc anh cảm thấy thất vọng lắm..

Đêm ấy, tôi đã làm ra cái chuyện mà tôi không ngờ bản thân sẽ làm. Vẫn như thường lệ, anh tắm trước, tôi tắm sau. Tôi cố ý lấy cái váy ngủ trong suốt mà mẹ chồng đã mua cho, mặc vào. Cái váy ngủ này mặc cũng như không, chỗ cần che thì che cũng chẳng hết. Nhìn mình trong gương mà cũng phải bất ngờ.

Bước ra khỏi phòng tắm, anh đang ngồi trên giường bấm điện thoại, chẳng chú ý lắm. Tôi lại gần, ho nhẹ vài cái. Nói thật mặc cái thứ này trên người tôi thấy xấu hổ vô cùng. Anh ngẩng lên nhìn tôi, giật mình lăn cả xuống giường. Anh bò lồm ngồm dậy, lấp ba lấp bấp.

- Em...em...

- Em...em sẵn sàng rồi!

Anh nhìn thẳng vào mắt tôi, hồi lâu mới lên tiếng.

- Em chắc chứ?

- Chắc!

Anh nhìn tôi, cười. Anh lấy trong ngăn kéo cái hộp màu xanh, hỏi.

- Có cần dùng không?

- Cái gì ạ?

- Cái này. - Anh lắc lắc cái hộp.

- Đó là cái gì?

- Em đùa à? Không biết thật?

Nói về mấy khoản này tôi ngu ngơ lắm, chẳng biết là gì đâu, tôi thành thật đáp lời anh.

- Dạ thật.

Anh ném cái hộp vào góc tường.

- Đã thế không dùng luôn, đằng nào chẳng phải cho Đậu một đứa em trai.

...

Từng cái hôn nóng bỏng đặt lên cổ tôi. Đầu anh đặt ngay sau gáy tôi, nóng rực. Tôi có thể nghe tiếng thở dồn dập của anh. Anh liếm nhẹ vành tai tôi, lúc sau khẽ nhả. Tôi cảm thấy nóng rực, chân tay như thừa thãi. Anh cởi bỏ váy ngủ, xoa nắn bộ ngực tròn trịa của tôi. Tim tôi như ngừng đập. Anh xoa đầu tôi, đầu lưỡi tách môi tôi ra, treu đùa trong khoang miệng. Anh thả ra, tôi thở hỗn hển, anh vuốt nhẹ tóc tôi, đặt nụ hôn lên trán.

- Đừng lo, anh sẽ cố gắng nhẹ hết sức.

Khi anh đưa cái vật nam tính ấy vào người tôi, một cảm giác đau đón lan nhanh khắp cơ thể. Tôi kêu lên một tiếng.

- Thả lỏng, em đang kẹp chặt quá đấy, sẽ nhanh hết đau thôi, tin anh đi.

Tôi nghe lời anh, thả lỏng. Anh bắt đầu công việc của mình. Lúc đầu anh cố gắng làm thật chậm, lâu lâu tăng dần lên. Tôi cố hết sức để có thể theo kịp tiết tấu của anh.

- Như vậy được chưa? Có cần nhanh nữa không?

- Giữ nguyên như vậy, đừng nhanh quá...um...um...

- Sâu quá không vậy? Anh sợ làm em đau.

- Không, như vậy được rồi, anh nhanh thêm chút nữa đi.

Anh ra vào kịch liệt hơn, tôi khẽ rên lên thỏa mãn. Anh dùng răng ngậm chặt miệng tôi, chơi đùa không ngớt.

...

Kết thúc, bế tôi vào nhà tắm, lau người qua cho tôi, rồi mới về giường đi ngủ. Anh ôm tôi, cắn nhẹ vào bờ vai tôi.

- Cảm ơn em, như vậy là quá đủ rồi.

Tôi từ từ chìm vào giấc ngủ. Đêm ấy, tôi đã có một giấc mơ thật đẹp, về cái cuộc sống sau này của tôi và anh...

Hạnh phúc!

Tác giả:

Lần đầu viết H, các cậu gạch đá gì tớ nhận hết.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Gặp lại Thư

Mẹ Nhi ơi mẹ Nhi, lớp con có một bạn mới chuyển đến đây, bạn ấy tên Minh mẹ ạ.

Tôi đang cắm hoa vào lọ, nghe con nói thế cũng đáp lời bé.

- Đậu của mẹ thích bạn ấy hả?
- Không có nha, Đậu chỉ mến thôi à. Bà nội bảo thích ai là phải thích người như ba Thế Anh kia kìa.
- Nỡm ạ, chị chỉ giỏi nịnh ba chị thôi.
- Không, con yêu mẹ nhất mà, ba xếp thứ hai thôi á.

Tôi cười cười, anh về rồi đấy, thảo nào con bé lại nịnh nọt ba ngay cho mà xem.

- Ba về, ba có mua thỏ hồng cho Hà Anh không ba?
- Làm sao mà quên được, nhưng Hà Anh hôm nay ăn mấy bát cơm nào?
- Con ăn ba bát, canh mẹ nấu mặn bỏ xù.

Anh quay ra nhìn tôi, lắc lắc đầu rồi lại đánh lạc hướng con bé.

- Thế mẹ ăn mấy bát cơm nào?
- Mẹ Nhi không ăn, mẹ Nhi ăn cháo với dưa muối ý, mẹ ăn hết cả nồi luôn.

Anh quay sang nhìn tôi.

- Hà? Sao lại đi ăn mấy thứ đó?
- Em không biết nữa, tại tự nhiên thấy thèm quá.
- Dờ hơi à, tự nhiên thèm ăn mấy thứ linh tinh.
- Thì em biết đâu được ý, tự nhiên thèm là phải ăn.
- Ừ thôi không sao, anh tắm rồi xuống ăn với hai mẹ con.
- Vâng.

- Mẹ ơi bạn Minh vẽ tranh đẹp lắm mẹ ạ, bạn vẽ cho con thỏ hồng hẳn hoi nhé.
- Ừ, Hà Anh quý bạn quá ha.
- Tất nhiên rồi, mà ba nhìn thấy bạn ấy rồi đấy, phải không ba?

Anh im lặng, dăm chiêu suy nghĩ cái gì đó.

- Anh, con hỏi kìa! - Tôi vỗ vai anh.

- À ừ con hỏi gì?

- Ba gặp bạn Minh rồi đúng không ba?

Cạch! Chiếc đĩa rơi xuống nền nhà. Anh luống cuống nhặt lên rồi ngồi xuống, cười cười.

- Ừ...ba gặp rồi...bạn ấy xinh gái phết nhỉ?

- O, bạn là con trai mà ba?

- Ừ thì xinh trai, con hỏi nhiều quá đấy, ăn đi.

Con bé bĩu môi, đoạn xúc com lên ăn, nhai nhóp nhép.

- Ba xấu lắm á, mắng con.

Anh len lén nhìn tôi rồi mới trả lời.

- Không có, ba thương Đậu nhất mà, mau ăn com đi rồi ba thưởng thỏ hồng nhé.

- Dạ - Bạn cười toe toét tiếp tục ăn.

Tại sao tôi cứ linh cảm chuyện gì đó chẳng lành? Anh đang giấu tôi chuyện gì hay sao?

- Sao vợ lạnh nhạt thế?

- Em mệt lắm, ngủ đi, có gì để hôm khác.

- Cả tuần nay em vậy rồi đấy.

- Thôi em xin, em mệt thật mà. có gì em bù sau nhé.

- Ừ thôi ngủ đi.

- Vợ ơi vợ ngủ chưa?

- Em chưa.

- Anh hỏi cái này nhé, vợ trả lời thành thật nhé.

- Vâng.

- Nếu như, chỉ là nếu như thôi, anh làm chuyện gì có lỗi với em, em có tha thứ cho anh không?

- Vậy anh có hối hận về chuyện mình đã làm không?

- Có, rất hối hận.

- Vậy thì em sẽ tha thứ.

- Tại sao?

- Vì anh là chồng em.

Tôi cảm thấy lo lắng quá, anh cứ là lạ, tôi lạnh sống lưng. Tại sao anh lại hỏi tôi những điều này? Lỗi làm đó là gì chứ? Tôi chẳng hiểu được nữa, cố gắng nhắm mắt để ngủ. Anh vòng tay, siết chặt eo tôi.

- Cảm ơn em, cảm ơn em nhiều lắm.

Hôm nay tôi phải đón Hà Anh về, vì ba bé bận công việc. Các bạn con cũng về gần hết rồi tôi mới đến.

- A, mẹ!

Con bé đứng bên cạnh cậu bé nhìn phát là biết bé tuổi hơn.

- Về thôi con.

- Mẹ ơi đợi thêm lát nữa nhé, mẹ em Bảo còn chưa đón em, em ở lại đây buồn lắm á.

- Ủ, thôi được rồi. Chào con, năm nay con mấy tuổi rồi?

- 3 tuổi.

- Ôi con đáng yêu quá, không biết mẹ con bao giờ mới đến nhỉ?

- A mẹ ơi, mẹ em Bảo đến rồi kìa.

Bộp!

Khoảnh khắc nhìn thấy người đàn bà ấy, chiếc túi trên tay tôi rơi xuống. Người đàn bà đã giết chết con của chúng tôi.

- Chị...

Bốp!!!

- Đ...m. mày vẫn còn mở mồm được à? Con khốn nạn, hôm nay tao phải cho mày chết...

Tôi kéo tóc nó, xoay mấy vòng. Thằng bé tên bảo cứ níu lấy chân tôi.

- Đừng đánh mẹ con, đừng đánh mẹ con.

Khung cảnh hỗn loạn. Tôi nắm tóc nó, nó nắm tóc tôi. Đến gần bậc cầu thang, nó đẩy tôi xuống. Có mỗi mấy bậc thôi, tôi vẫn còn sung lắm nhé, định đứng dậy đánh tiếp với nó. Hai đứa trẻ la hét om sòm. Nhưng tại sao cơ thể lại không nghe lời tôi nhỉ, chân tôi mềm nhũn, mặt mũi hoa hết cả lên, tôi thấy trời đất quay cuồng, tối sầm đi. Hình như tôi còn nghe thấy tiếng anh gọi tôi, tiếng Hà Anh khóc đòi mẹ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tha thứ

Khi tôi tỉnh lại, sắc trời đã tối. Và càng kì lạ hơn, tôi đang ở nhà, trên chiếc giường quen thuộc. Cảm thấy có gì đó rất khác, tôi mất cái gì đó hay sao? Trống rỗng.

- Tỉnh rồi à? Đói không? Ăn chút gì đi.

- Em bị làm sao vậy?

Lường lự trong ánh mắt anh hiện lên rõ rệt.

- À, không sao. Em bị kích động nên ngất thôi.

Nghe như nói dối ý nhỉ? Nhưng tôi vẫn cho qua.

- Thư, là Thư, chính con bé đó đã đẩy em.

- Chuyện này qua lâu rồi, lúc đó em không tỉnh táo. Vậy nên hãy cho qua đi.

Cho qua, dễ dàng như vậy à?

- Anh không tin em ư? Vậy còn con chúng ta, nó chết oan uổng. Anh không thương cho con mình à. Bây giờ và ngày đó, em hoàn toàn tỉnh táo.

- Tại sao em lại đổ lỗi cho cô ấy như vậy. Em nghĩ mà xem, việc gì khiến Thư phải làm hại em và con. Anh và cô ấy chia tay êm đẹp, hà cớ gì chuyện liên

quan đến cô ấy.

- Anh bảo vệ nó ư? Tại sao? Lời em nói khó tin như thế à? Nó ghét em, và nó còn yêu anh, một cách mù quáng.

- Em thôi bịa đặt được không? Cô ấy không thể làm như thế, cô ấy cũng là một người mẹ.

Tại sao? Anh biết về nó rõ như vậy cơ chứ? Có ai cho tôi biết câu trả lời không? Nhớ thương tình cũ chẳng?

- Nó không có đủ tư cách làm một người mẹ. Con của nó, đáng lẽ ra không được sống trên thế giới này. Nó phải chịu những gì em đã trải qua.

Bốp!

Cái của anh làm tôi đau điếng người. Anh đang làm gì vậy cơ chứ?

- Em điên rồi!

- Anh đánh tôi? Vì con đàn bà đó mà anh đánh tôi?

- Em không có quyền nói về thằng bé như vậy?

- Tại sao? Thằng con hoang đó là cái quái gì? Hay anh yêu mẹ nó yêu luôn cả thứ nghiệt chủng đó rồi.

- Cô câm miệng, đó là con trai tôi.

Vãi, có ai nói là tôi đang nghe thấy cái gì không? Con trai? Anh và con đàn bà ấy à, hoang đường hết sức. Mà hình như tôi có hơi quá lời thì phải, chắc anh giận quá nên nói bừa rồi. Thôi không sao, chắc phải xin lỗi anh rồi.

- Thôi em xin, em xin lỗi, anh đừng đùa như vậy nữa nhé, em sợ.

Anh cúi xuống, nhìn tôi, ánh mắt kì lạ.

- Anh xin lỗi, anh muốn nói chuyện này lâu lắm rồi, nhưng anh không dám.

- Chuyện gì ạ?

- Thằng bé là con trai anh.

Kiểu tôi đơ toàn tập luôn ý. Chẳng hiểu sao lại có chuyện đó xảy ra trên đời nhỉ, nực cười. Anh và người yêu cũ hay sao? Anh chẳng phải là nói yêu tôi mà.

- Anh xin lỗi, đã nhiều lần anh muốn nói với em, nhưng anh không biết làm thế nào để mở miệng cả. Anh thực sự rất hối hận. Làm ơn, hãy tha thứ cho anh.

Thế là thật ư? Sống với nhau gần ấy năm, tôi có thể biết được đây hoàn toàn là sự thật. Thằng bé tên Bảo đó là con của anh...và Thư. Tôi không chắc nữa.

- Của anh và Thư?

- Phải.

Đời, nó thế đấy, lên voi xuống chó. Làm gì có ai đi trên hoa hồng suốt cuộc đời. Hiểu mà, hiểu hết luôn ý. Tôi năm nay 25, đủ để biết đâu là đùa đâu là thật. Mà cái sự thật này nó làm tôi tức điên cả ruột.

- Đ... m... anh là thằng đàn ông khốn nạn nhất trên đời.

Lần đầu tiên, tôi lớn tiếng chửi chồng. Nhưng chẳng hề hối hận, ngược lại còn thấy hả hê.

- Nhi, anh xin lỗi, đó chỉ là tai nạn. Anh không hề mong muốn chuyện đó xảy ra.

- Tai nạn cái l..., mày thấy thằng nào đi chơi gái về bảo tai nạn như mày chưa?

- Là tai nạn thật sự. Anh hối hận nhiều lắm. Anh thương em và con rất nhiều.

- Thương? Cái l... Lúc mày lên giường với nó, có nghĩ đến tao và con không?

- Xin em, đừng nói về anh như vậy, em từng nói, nếu anh hối hận, em sẽ tha thứ mà.

Tôi khóc, đau, lạnh, buốt. Cái cảm giác như ngàn vết kim đâm vào trái tim tôi. Tha thứ sao? Có phải là chuyện bình thường đâu mà tha thứ.

- Anh nghĩ xem, nếu anh là tôi, anh có tha thứ được hay không?

- Em...có thể vì Hà Anh mà tha thứ không?

Ừ nhỉ, còn Hà Anh nữa. Dù sao đây cũng là ba con bé mà. Không tha thứ chẳng lẽ li hôn sao? Thế tội con chết. Nó mới bé tí à. Cảnh bố mẹ mỗi người một ngã nó cũng chẳng sung sướng gì đâu. Thôi thì thế nào cũng phải nhìn, vì con vậy. Một người mẹ có thể làm tất cả vì con mà.

Sau cái giây phút lưỡng lự, tôi đưa ra cái quyết định cuối cùng, coi như kết thúc đi.

- Tha thứ vì con, được thôi. Nhưng là vì con, không phải vì anh.

- Cảm ơn em.

- Không cần cảm ơn. Chuyện này em coi như cho qua, còn mẹ con nó, anh tự đi mà giải quyết, em không quan tâm. Sống thế nào bây giờ vẫn vậy. Em coi như tin anh, chuyện đó là lầm lỡ. Em muốn cho con mình một gia đình, thật hạnh phúc. Em làm tất cả chỉ vì con.

- Được.

Còn một điều nữa, tôi lưỡng lự mãi mới dám hỏi.

- Anh...còn yêu em không?

- Nếu anh nói có, em tin không?

- Vậy chắc là hết rồi à?

- Không, là có.

...

Đạo gần đây tôi cứ nghe thấy tiếng trẻ con khóc, nhiều đêm còn mơ thấy nó gọi mình. Chẳng hiểu bản thân đã làm ra cái quái gì nữa.

Tôi lên chùa, xin bùa bình an, cầu nguyện, đủ cả. Từ hôm ấy mới trở lại bình thường.

...

Cuộc sống vẫn cứ trôi qua như thường. Anh đi làm, bé Đậu đi mẫu giáo, tôi ở nhà dọn dẹp, tám chuyện linh tinh cùng mấy cô hàng xóm, coi như chuyện ấy chưa từng xảy ra. Cả nhà vui vẻ hòa thuận, cơm ba bữa ăn chung, chuyện trò vui vẻ.

Hạnh phúc, mãi mãi thế này?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Cuộc sống vẫn yên bình, nếu như tôi không nhận được tin Thư tự tử.

Cái bộ dạng yếu đuối làm tôi thấy khinh bỉ.

- Anh ơi em chết đi cho rồi, chứ để người khác nghĩ em là người thứ ba thì em còn mặt mũi đâu mà sống nữa.

...

Chuyện thì chẳng có gì đáng kể đâu, nhưng ngắm lại thấy mẹ chồng làm hơi quá. Chuyện của hai mẹ con nó không biết thế nào đến tay mẹ chồng tôi. Rồi cái hôm đẹp trời ấy, trước cửa trường mầm non, bà đánh em túi bụi. Vừa đánh vừa kêu oai oái.

- Con ranh phá hoại gia đình người khác nhé, hôm nay bà dành cho mày chết, các cô các bác ra đây mà xem này, con trai tôi bị nó bỏ bùa, nó chơi ngải đây, còn con dâu tôi khổ lắm ý, cứ bị con ranh này thuê người dọa đánh các cô ạ...

Vãi, mẹ chồng chém gió không biết ngượng mồm. Tôi nể mẹ vãi chưởng.

Úi giờ, các bác các cô cứ gọi là tin răm rắp, túm tùm loạn cả lên. Máy bà bán rau gần đấy cũng xúm xụi vào. Bán rau mà lại, mồm chả oang oang hết cả lên. Mỗi người làm cho một cậu cho sưng cái miệng.

- Trời ơi như thế là quả báo sớm đấy.
- Chơi ngải không sợ ngải quật hả con ranh.
- Xinh xắn thế kia mà lại giật chùng người khác, là hồ ly còn gì...

Đó, hôm đấy nhộn nhịp tung bùng ghê.

Thế mà bây giờ, không khí âm ỉ, tôi ngồi mà chẳng biết nói gì.

Em yếu đuối ngồi đây, để chồng mình dứt từng thìa cháo. Gồm, mắt có mấy giọt máu thôi mà làm màu gồm. Nào thì em đau lắm, cháo đắng lắm anh ơi, nghe thương kinh lên được ý.

Chồng tôi cũng nóng, đổ mẹ cháo đi, quất vào mặt bệnh nhân.

- Em lắm chuyện quá đấy. Cháo này Hà Anh vẫn ăn ngon lành, sao em cứ chê bai mãi thế. Vợ anh phải dậy từ sáng sớm nấu nướng vào đây, không cảm ơn thì thôi, còn đồng da đồng đánh. Sức chịu đựng của anh chỉ có giới hạn, anh còn bao nhiêu công việc ngoài kia. Em tưởng anh rảnh để vào dỗ ngọt em lắm à?

Tôi cố nén cười, hai chữ "vợ anh" ngọt ngào đến lạ.

- Anh...anh...em...
- Thôi, em nằm xuống nghỉ đi, anh với Nhi về còn đón con.

Em biết làm gì nữa đây, chỉ biết gật đầu rồi yếu đuối nằm xuống.

Cho đến bây giờ, tôi mới thấy, mình thật lịch sự. Trước lúc ra về, tôi còn không quên nói tạm biệt em.

- Thế VỢ CHỒNG chị đi trước nhé!

Em vâng ngọt lịm rồi từ từ nhắm mắt.

Bé à, nhin nhiều là phát điên đấy!

Chúng tôi đến trường đón Hà Anh và Bảo. Con bé biết Bảo sẽ về nhà cùng thì vui lắm. Anh gửi thẳng bé qua đây, vì nếu không chẳng ai chăm sóc.

- Eo mẹ ơi Bảo xinh nhí, em có mấy cái răng xinh ơi là xinh ý. Người em thơm thơm ý mẹ nhí.
- Ủ.

Con bé thích lắm, dọc đường tíu tít với em mãi thôi.

Tôi nấu cho bọn trẻ bát cháo, xong xuôi thì tắm giặt. Thăng Bảo phải có người ru mới ngủ nên tôi đành vào ru nó. Công nhận thằng bé cũng ngoan, xa mẹ mà chả quấy gì nhiều. Xong xuôi tối mới trở về phòng.

- Hai đứa ngủ chưa em? - Anh nằm trên giường, nhắm mắt.
- Rồi, mà anh chưa ngủ à, mai anh đi làm sớm đấy.
- Anh đợi em.

Tôi chợt khựng lại. Câu nói này bình thường mà, có sao tôi lại bất ngờ đến thế.

- À...vâng...
- Cảm ơn em nhé!
- Về chuyện gì ạ?
- Vì chuyện chăm sóc Bảo.
- Ôi dào, tưởng gì, không sao, thằng bé cũng ngoan mà, so với Hà Anh ngày xưa thì nhàn chán.

- Nhưng anh vẫn muốn thưởng cho em.

- Thưởng gì, chồng hôm nay giờ hơi à?

Anh kéo tôi vào lòng, cắn nhẹ vào cổ tôi. Anh ngẩng lên cười gian xảo.

- Thưởng vợ cái này nhé!

- Hâm à? Hôm nay không được, bọn trẻ mà thức dậy thì chết.

- Vợ bé bé mồm là được rồi.

Anh vừa nói vừa luồn tay vào trong áo tôi.

- Nào, buồn, bỏ ra...

- Thôi, chiều anh một tí.

- Buồn, bỏ ra đi, hihihhi...

Kết quả, con thỏ tôi đây đã bị hạ ngục trước sói!

Thằng bé tên Bảo này, kể ra chẳng giống anh nhiều lắm. Mà không, chẳng có điểm gì giống ba, kể cả mẹ cũng vậy. Ít ra phải được đi truyền tí gì đó của ba nó chứ. Như Hà Anh đây này, đứng bên cạnh ba thì đúng là Thế Anh phiên bản gái.

Hà Anh nói suốt này, như một cái máy không ngừng nghỉ. Nhìn là biết nó rất thích có em rồi, có đồ gì đều nhường hết cho Bảo.

Mà kể cũng lạ, tôi và chồng cứ làm đều đều, chẳng có biện pháp gì cả mà mãi vẫn không có động tĩnh gì, sốt ruột gần chết. Giá như bây giờ có thêm đứa trẻ con cho vui cửa vui nhà thì tốt biết mấy nhỉ?

Phen này chắc lại phải tìm cách dụ dỗ mới được.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Cảm giác xa lạ

Ta đã comeback sau gần một tháng quên mất mặt khẩu của cái acc này. Thật xin lỗi. Mong mọi người vẫn ủng hộ truyện của ta ♥

Hà Anh về nhà ngoại, tôi không thể nào chăm sóc cả hai đứa trẻ cùng một lúc. Tần suất chồng tôi đến viện ngày càng nhiều, mặc dù Thụ đã sắp khỏi hẳn.

Bảo là một đứa bé ngoan, khác hoàn toàn mẹ của nó. Thằng bé rất thích ngồi một mình thờ thần bên cửa sổ. Nó ít chơi đồ chơi, và có thể tự làm một số việc vệ sinh cá nhân.

Đây là điều mà một đứa trẻ 2 tuổi có thể làm? Phải chăng mẹ nó đã quá vô tâm?

Bảo thích socola, tôi biết, dù thằng bé không nói. Tôi vẫn hay thấy Hà Anh cho thằng bé socola lúc còn ở nhà. Bảo là một đứa trẻ không được may mắn cho lắm, bé bị bệnh tim. Thỉnh thoảng lại làm kiểm tra một lần, như com bữa. Và hôm nay tôi sẽ đưa thằng bé đi.

Bệnh viện tầm trưa vắng vẻ. Tôi xếp hàng lấy số cho Bảo. Xong xuôi thì đụng phải một người đàn ông nào đó.

- Cho tôi xin lỗi!

- À không...

Chính là Đức, thật không thể tin nổi. 5 năm, quá dài, anh đã trở về.

- Em là Nhi phải không?

- Đúng rồi, anh Đức hả? Anh đi lâu thật đấy! 5 năm rồi cơ mà.

Đức nhìn bảo nắm tay tôi, và anh hỏi.

- Con trai em sao? Lớn vậy rồi á? Xem ra vợ chồng em cũng năng suất quá nhỉ?

Tôi chột khựng lại ngay sau đó. Giá như thằng bé này là con tôi thì tốt biết mấy. Nói là con riêng của anh sao? Không, lòng tự tôn của tôi không cho phép tôi làm điều đó.

- À vâng, con trai em.

- Hay em đưa con vào khám đi, anh lấy hồ sơ hộ anh bạn một lát rồi chúng ta cùng ăn một bữa cơm. Được chứ?

- Vâng

...

Bảo khám rất nhanh, vì đây chỉ là kiểm tra tổng quát. Nhưng bù lại, nó phải đến viện hai tháng một lần. Bệnh viện như nhà thứ hai của nó vậy. Và theo tôi biết thì ở đây chẳng sung sướng gì.

Chúng tôi ngồi chờ chưa đầy 10 phút thì Đức đến.

- Sang bên nước ngoài tốt chứ anh? Thế có kiếm được cô nào không?

- Tốt, nhưng mà làm gì có cô nào.

- Thôi, anh tốt đẹp thế này thì có mà đầy gái theo.

- Tôi chả dại mà đeo gông vào người, bây giờ lo kiếm tiền thôi cũng đủ áp lực rồi.

- Thì cũng phải lo lấy vợ chứ anh? Ở mãi thế này chắc? Lấy đi sau này còn có người chăm sóc cho bản thân mình chứ.

- Cái cô này nói chuyện như mẹ già ý nhỉ? Trưởng thành thật rồi.

- 5 năm đâu phải là ít đâu anh. Mà giờ chồng con hết rồi, đâu phải cái đứa dại khờ năm xưa nữa.

Anh thở dài, liếc qua Bảo.

- Con trai em có vẻ hơi ít nói nhỉ?

- Bình thường nó vẫn vậy mà anh.

- Không phải đâu em, thằng bé hình như có dấu hiệu bệnh trầm cảm. Ngày trước có một thời gian nghiên cứu về đề tài này. Em nên tìm thời gian đưa con đi khám rồi điều trị thích hợp.

Vâng, tôi đã hiểu mẹ của nó vô tâm như thế nào.

- À, dạ vâng...em biết rồi.

Tối đến, tôi nấu cơm sớm rồi đợi anh về. Nhưng 8 giờ, anh vẫn chưa về. Bình thường giờ này anh đáng nhẽ phải về rồi chứ, hay công việc ở viện nhiều quá? Tôi cho Bảo ăn cơm rồi dỗ nó ngủ trước. Xong xuôi mới gọi video cho Hà Anh.

- A mẹ ơi mẹ chơi về chưa? Mẹ nhanh về sang đón Đậu nha. Đậu nhớ mẹ lắm.

- Ừ mẹ sắp về rồi. Mẹ về một cái là sang đón Đậu của mẹ luôn nhé. Thế mấy hôm nay con ở trường có ngoan không?

- Đậu ngoan mà. Đậu vẽ tranh giỏi nên được cô cho hẳn hai phiếu bé ngoan luôn nhé. Mẹ có muốn xem tranh của Đậu không? Đây này mẹ. Có ba nha, có mẹ nữa, rồi Đậu nữa nè, Đậu mặc váy hồng xinh nha. À mà mẹ ơi ba có đó không mẹ? Con nhớ ba lắm, mẹ cho con gặp ba nha.

- Không ba không có ở đây con ạ. Lúc nào rảnh mẹ bảo ba gọi cho con nha. Thôi muộn rồi, Hà Anh ngủ sớm đi mao còn đi mẫu giáo.

- Vâng. Mẹ ngủ ngon. Sớm đón Đậu nha mẹ.

- Ừ mẹ biết rồi, đưa máy trả bà đi nào.

- Mẹ.
- Ừ con, chồng con chưa về hả?
- Dạ chắc ở viện hôm nay bận quá.
- Ừ...mà mẹ biết chuyện đó rất khó chấp nhận với con...chuyện của bé Bảo Ý...nhưng mẹ mong con đừng ghét bỏ thằng bé tội nghiệp.Mẹ biết di ghẻ yêu thương con chồng chẳng dễ dàng gì nhưng mẹ mong con thông cảm, dù sao cũng là máu mủ của Thế Anh.
- Vâng con biết rồi.
- Ừ, mẹ chỉ nói vậy thôi, chứ mẹ biết là con không phải loại người hay cân đo đong đếm gì. Dù sao cũng cảm ơn con vì đã chăm sóc cho thằng bé. Thôi muộn rồi, con tranh thủ nghỉ ngơi sớm đi.
- Dạ vâng, mẹ cũng đi nghỉ đi ạ. Con chào mẹ.

9 giờ tối, anh vẫn chưa về.

Thức ăn không biết đã đun lại bao nhiêu lần rồi, đun xong lại nguội.

Ting!

" Hôm nay tự nhiên Thư sốt cao quá, anh chắc phải muộn mới về được, em cứ ngủ trước đi không cần đợi anh. "

Năn, tôi không nhấn lại nữa. Không biết đây là lần thứ mấy trong tháng rồi. Trước đây dù bận bịu thế nào anh vẫn sắp xếp công việc về nhà ăn cơm, hỏi thăm con thường xuyên. Nhưng bây giờ chẳng còn vậy nữa, anh ít ăn cơm nhà, không hay nhắc tới con như trước nữa. Lùi thủi cất dọn thức ăn rồi đi nằm. Căn nhà hôm nay trống vắng quá, tôi không sao ngủ được, trần trọc mãi đến hơn một giờ sáng thì nghe thấy tiếng xe anh. Vừa mở cửa phòng, mùi nước hoa nồng nặc đã bay vào mũi. Em Thư này hay thật, nằm viện mà vẫn xịt nước hoa như thường. Khó chịu, mùi hương ấy cứ quanh quẩn trong đầu tôi, mùi hương của người đàn bà khác trên người chồng của tôi.

Anh tắm xong vào khoảng 2 giờ kém. Mùi nước hoa đã biến mất hoàn toàn. Anh đi đến bên giường, nằm xuống, không quên quay sang hôn vào trán tôi.

- Vợ ngủ ngon.

Đó là một điều hết sức quen thuộc, ngày nào anh cũng làm trước khi đi ngủ. Hành động được lặp đi lặp lại trong suốt 5 năm qua.

Nhưng sao tôi vẫn cảm nhận được một chút xa lạ trong đó?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Có Một Thằng Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.